

Barcelona, 10 de gener de 2019

ANY XII núm.

469

Cerca la justícia i només la justícia

**SETMANA DE PREGÀRIA PER
LA UNITAT DELS CRISTIANS
18-25 DE GENER DE 2019**

*Cerca la justícia
i només la justícia*

(Dt 16,13-20)

La família, canvi d'escenari

El matrimoni i la família són realitats que, en els darrers decennis, han experimentat una transformació profunda. Els que defensen el model tradicional sovint estan descol·locats. Abans els resultava molt més fàcil argumentar els fonaments de la seva proposta, però avui s'agafen amb més força a les seves conviccions a mesura que els seus arguments s'afebleixen. Què passa? Ha canviat l'escenari dialèctic d'una manera gairebé imperceptible i l'afronten com sempre. S'ha passat d'un esquema d'enfrontament a un de transformació cap a la pluralitat, molt més complex i exigent.

L'esquema d'enfrontament es nodreix del sistema de defensa i atac. N'hi ha que defensen el model tradicional del matrimoni entre home i dona, així com els valors tradicionals de la família, com la fidelitat i el compromís, enfront dels que rebutgen aquest model com a burgès, hipòcrita i opressor. Existeix una literatura abundant que expressa aquesta lluita i importants ideòlegs que li donen suport. Malgrat la duresa de l'enfrontament, la dualitat de postures bascula entre acceptació i rebuig.

L'esquema de transformació implica un canvi d'escenari. Per als defensors del matrimoni tradicional, l'homosexualitat, per exemple, no representava una posada en dubte del seu model, sinó una forma d'apartar-se'n i de navegar per lliure. Amb l'admissió del matrimoni homosexual, s'ha transformat la definició de matrimoni com a unió d'home i dona, i de la família, com a generació de vida a l'interior de la parella. Des d'aquesta perspectiva, el matrimoni tradicional no és l'única forma de matrimoni, sinó que s'ha obert a una pluralitat de models, amb el rerefons de la igualtat entre tots ells. A més, s'ha desglossat la sexualitat biològica (sex) del gènere (gender). La ideologia de gènere pivota més sobre la percepció de la pròpia sexualitat com a element definitori de la identitat. Les conseqüències tenen gran profunditat. Com afrontar aquests nous reptes en aquest escenari nou? La nostàlgia serveix de poc. S'exigeix molt més.

CARTA DEL PAPA A LOS BISBES D'EUA

La carta del papa Francesc

CARTA DEL SANTO PADRE FRANCISCO A LOS OBISPOS ESTADOUNIDENSES QUE HACEN LOS EJERCICIOS ESPIRITUALES EN EL SEMINARIO DE MUNDELEIN, ARCHIDIOCESIS DE CHICAGO

Queridos hermanos:

El pasado 13 de setiembre, durante el encuentro que mantuve con la Presidencia de la Conferencia Episcopal, sugerí que Ustedes hicieran juntos los Ejercicios Espirituales: un tiempo de retiro, oración y discernimiento como eslabón necesario y fundamental en el camino para afrontar y responder evangélicamente a la crisis de credibilidad que atraviesan como Iglesia. Lo vemos en el Evangelio, el Señor en momentos importantes de su misión se retiraba y pasaba toda la noche en oración e invitaba a sus discípulos a hacer lo mismo (Cf. Mc 14, 38). Sabemos que la envergadura de los acontecimientos no resiste cualquier respuesta y actitud; por el contrario, exige de nosotros pastores, la capacidad y especialmente la sabiduría de gestar una palabra fruto de la escucha sincera, orante y comunitaria de la Palabra de Dios y del dolor de nuestro pueblo. Una palabra gestada en la oración del pastor que, como Moisés, lucha e intercede por su pueblo (Cf. Ex 32, 30-32).

En el encuentro le manifesté al card. DiNardo y a los obispos presentes mi deseo de acompañarlos personalmente un par de días, en estos Ejercicios Espirituales, lo cual fue

recibido con alegría y esperanza. Como sucesor de Pedro quería unirme a Ustedes y con Ustedes implorar al Señor que envíe su Espíritu capaz de «hacer nuevas todas las cosas» (Cf. *Ap* 21,5) y mostrar los caminos de vida que, como Iglesia, estamos llamados a recorrer para el bien de todo el pueblo que nos fue confiado. A pesar de los esfuerzos realizados, por problemas de logística no podré acompañarlos personalmente. Esta carta quiere suplir, de alguna manera, el viaje fallido. También me alegra que hayan aceptado el ofrecimiento que el predicador de la Casa Pontificia sea quien guíe con su sapiente experiencia espiritual estos Ejercicios Espirituales.

Con estas líneas, quiero estar más cerca y como hermano reflexionar y compartir algunos aspectos que considero importantes, así como estimularlos en la oración y en los pasos que dan en la lucha contra la «cultura del abuso» y en la manera de afrontar la crisis de la credibilidad.

«Entre Ustedes no debe suceder así, el que quiera ser grande, que se haga servidor de Ustedes; y el que quiera ser el primero, que se haga servidor de todos». (*Mc* 10, 43-44). Estas palabras, con las que Jesús cierra el debate y pone luz a la indignación que se produjo entre los discípulos al escuchar a Santiago y Juan pedir sentarse a la derecha y a la izquierda del Maestro (Cf. *Mc* 10, 37) nos servirán de guía en esta reflexión que quiero realizar junto a Ustedes.

El evangelio no teme develar y evidenciar ciertas tensiones, contradicciones y reacciones que existen en la vida de la primera comunidad discipular; es más, pareciera hacerlo ex profeso: búsqueda de los primeros puestos, celos, envidias, arreglos y acomodos. Así también como todas las intrigas y complots que, secretamente unas veces y públicamente otras, se organizaron en torno al mensaje y persona de Jesús por parte de las autoridades políticas, religiosas y de los mercaderes de la época (Cf. *Mc* 11, 15-18). Conflictos que aumentaban a medida que se acercaba la Hora de Jesús en su entrega en la cruz cuando el príncipe de este mundo, el pecado y la corrupción parecían tener la última palabra contaminando todo de amargura, desconfianza y murmuración.

Como lo había profetizado el anciano Simeón, los momentos difíciles y de encrucijada tienen la capacidad de sacar a la luz los pensamientos íntimos, las tensiones y contradicciones que habitan personal y comunitariamente en los discípulos (Cf. *Lc* 2, 35). Nadie puede darse por eximido de esto; estamos invitados como comunidad a velar para que, en esos momentos, nuestras decisiones, opciones, acciones e intenciones no estén viciadas (o lo menos viciadas) por estos conflictos y tensiones internas y sean, por sobre todo, una respuesta al Señor que es vida para el mundo. En los momentos de mayor turbación, es importante velar y discernir para tener un corazón libre de compromisos y de aparentes certezas para escuchar qué es lo que más le agrada al Señor en la misión que nos ha encomendado. Muchas acciones pueden ser útiles, buenas y necesarias y hasta pueden parecer justas, pero no todas tienen «sabor» a evangelio. Si me permiten decirlo de manera coloquial: hay que tener cuidado de que «el remedio no se vuelva peor que la enfermedad». Y eso nos pide sabiduría, oración, mucha escucha y comunión fraterna.

1. «Entre ustedes no debe suceder así».

En los últimos tiempos la Iglesia en los Estados Unidos se ha visto sacudida por múltiples escándalos que tocan en lo más íntimo su credibilidad. Tiempos tormentosos en la vida de tantas víctimas que sufrieron en su carne el abuso de poder, de conciencia y sexual por

parte de ministros ordenados, consagrados, consagradas y fieles laicos; tiempos tormentosos y de cruz para esas familias y el Pueblo de Dios todo.

La credibilidad de la Iglesia se ha visto fuertemente cuestionada y debilitada por estos pecados y crímenes, pero especialmente por la voluntad de querer disimularlos y esconderlos, lo cual generó una mayor sensación de inseguridad,

desconfianza y desprotección en los fieles. La actitud de encubrimiento, como sabemos, lejos de ayudar a resolver los conflictos, permitió que los mismos se perpetuasen e hirieran más profundamente el entramado de relaciones que hoy estamos llamados a curar y recomponer.

Somos conscientes que los pecados y crímenes cometidos y todas sus repercusiones a nivel eclesial, social y cultural crearon una huella y herida honda en el corazón del pueblo fiel. Lo llenaron de perplejidad, desconcierto y confusión; y esto sirve también muchas veces como excusa para desacreditar continuamente y poner en duda la vida entregada de tantos cristianos que «muestran ese inmenso amor a la humanidad que nos ha inspirado el Dios hecho hombre» (Cf. [EG](#) 76). Cada vez que la palabra del Evangelio molesta o se vuelve testimonio incómodo, no son pocas las voces que pretenden silenciarla señalando el pecado y las incongruencias de los miembros de la Iglesia y más todavía de sus pastores.

Huella y herida que también se traslada al interior de la comunión episcopal generando no precisamente la sana y necesaria confrontación y las tensiones propias de un organismo vivo sino la división y la dispersión (Cf. *Mt* 26, 31b), frutos y mociones no ciertamente del Espíritu Santo, sino «del enemigo de natura humana»^[1] que saca más provecho de la división y dispersión que de las tensiones y desacuerdos lógicos y esperables en la coexistencia de los discípulos de Cristo.

La lucha contra la cultura del abuso, la herida en la credibilidad, así como el desconcierto, la confusión y el desprestigio en la misión reclaman y nos reclaman una renovada y decidida actitud para resolver el conflicto. «Ustedes saben que aquellos a quienes se consideran gobernantes —nos diría Jesús— dominan a las naciones como si fueran sus dueños, y los poderosos los hacen sentir su autoridad. Entre Ustedes no debe suceder así». La herida en la credibilidad exige un abordaje particular pues no se resuelve por decretos voluntaristas o estableciendo simplemente nuevas comisiones o mejorando los organigramas de trabajo como si fuésemos jefes de una agencia de recursos humanos. Tal visión termina reduciendo la misión del pastor y de la Iglesia a mera tarea

administrativa/organizativa en la «empresa de la evangelización». Dejémoslo claro, muchas de estas cosas son necesarias, pero insuficientes, ya que no logran asumir y abordar la realidad en su complejidad y corren el riesgo de terminar reduciéndolo todo a problemas organizativos.

La herida en la credibilidad toca neurálgicamente nuestras formas de relacionarnos. Podemos constatar que existe un tejido vital que se vio dañado y, como artesanos, estamos llamados a reconstruir. Esto implica la capacidad — o no — que poseamos como comunidad de construir vínculos y espacios sanos y maduros, que sepan respetar la integridad e intimidad de cada persona. Implica la capacidad de convocar para despertar y dar confianza en la construcción de un proyecto común, amplio, humilde, seguro, sobrio y transparente. Y esto exige no sólo una nueva organización sino la conversión de nuestra mente (metánoia), de nuestra manera de rezar, de gestionar el poder y el dinero, de vivir la autoridad así también de cómo nos relacionamos entre nosotros y con el mundo. Las transformaciones en la Iglesia siempre tienen como horizonte suscitar y estimular un estado constante de conversión misionera y pastoral que permita nuevos itinerarios eclesiales cada día más conformes al Evangelio y, por tanto, respetuosos de la dignidad humana. La dimensión programática de nuestras acciones debe ir acompañada de su dimensión paradigmática la cual muestra el espíritu y el sentido de lo que se hace. Una y otra se reclaman y necesitan. Sin este claro y decidido enfoque todo lo que se haga correrá el riesgo de estar teñido de autorreferencialidad, autopreservación y autodefensa y, por tanto, condenado a caer en «saco roto». Será quizás un cuerpo bien estructurado y organizado, pero sin fuerza evangélica, ya que no ayudará a ser una Iglesia más creíble y testimonial sino «campana que resuena o platillo que retiñe» (1Cor 13, 1).

Una nueva estación eclesial necesita, fundamentalmente, de pastores maestros del discernimiento en el paso de Dios por la historia de su pueblo y no de simples administradores, ya que las ideas se discuten, pero las situaciones vitales se discernen. De ahí que, en medio de la desolación y confusión que viven nuestras comunidades, nuestro deber es —en primer lugar— encontrar un espíritu común capaz de ayudarnos en el discernimiento, no para obtener la tranquilidad fruto de un equilibrio humano o de una

votación democrática que haga «vencer» a unos sobre otros, ¡esto no! Sino una manera colegialmente paterna de asumir la situación presente que proteja — sobre todo — de la desesperanza y de la orfandad espiritual al pueblo que nos fue encomendado^[2]. Esto nos posibilita sumergirnos mejor en la realidad, intentando comprenderla y escucharla desde dentro sin quedar presos de la misma.

Sabemos que los momentos de turbación y de prueba suelen amenazar nuestra comunión fraterna, pero sabemos también que pueden convertirse en momentos de gracia que afiancen nuestra entrega a Cristo y la hagan creíble. Esta credibilidad no radicará en nosotros mismos, ni en nuestros discursos, ni en nuestros méritos, ni en nuestra honra personal o comunitaria, símbolos de nuestra pretensión — casi siempre inconsciente — de justificarnos a nosotros mismos a partir de nuestras propias fuerzas y habilidades (o de la desgracia ajena). La credibilidad será fruto de un cuerpo unido que, reconociéndose pecador y limitado es capaz de proclamar la necesidad de la conversión. Porque no queremos anunciarnos a nosotros mismos sino a Aquel que por nosotros murió (2Cor 4, 5) y testimoniar cómo en los momentos más oscuros de nuestra historia el Señor se hace presente, abre caminos y unge la fe descreída, la esperanza herida y la caridad adormecida.

La conciencia personal y comunitaria de nuestros límites nos recuerda, como dijo san [Juan XXIII](#) que «la autoridad no puede considerarse exenta de sometimiento a otra superior»^[3] y por tanto no puede aislarse en su discernimiento y en la búsqueda del bien común. Una fe y una conciencia despojada de la instancia comunitaria, como si fuese un «trascendental kantiano», poco a poco termina anunciando «un Dios sin Cristo, un Cristo sin Iglesia, una Iglesia sin pueblo» y presentará una falsa y peligrosa oposición entre el ser personal y el ser eclesial, entre un Dios puro amor y la carne entregada de Jesucristo. Es más, se puede correr el riesgo de terminar haciendo de Dios un «ídolo» de un determinado grupo existente. La constante referencia a la comunión universal, como también al Magisterio y a la Tradición milenaria de la Iglesia, salva a los creyentes de la absolutización del «particularismo» de un grupo, de un tiempo, de una cultura dentro de la Iglesia. La Catolicidad se juega también en la capacidad que tengamos los pastores de aprender a escucharnos, ayudar y ser ayudados, trabajar juntos y recibir las riquezas que las otras Iglesias puedan aportar en el seguimiento de Jesucristo. La Catolicidad en la Iglesia no puede reducirse solamente a una cuestión meramente doctrinal o jurídica, sino que nos recuerda que en esta peregrinación no estamos ni vamos solos: «¿Un miembro sufre? Todos los demás sufren con él» (1 Cor 12, 26).

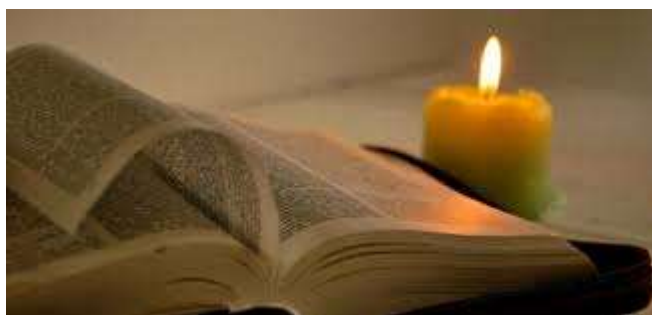

Esta conciencia colegial de hombres pecadores en permanente conversión, pero también desconcertados y afligidos con todo lo sucedido, nos permite entrar en comunión afectiva con nuestro pueblo y nos librerá de buscar falsos, rápidos y vanos triunfalismos que pretendan asegurar espacios más que iniciar y despertar procesos. Nos protegerá de recurrir a seguridades anestésicas que impidan acercarnos y comprender el alcance y las ramificaciones de lo acontecido. Por otra parte, favorecerá la búsqueda de medios aptos

no ligados a vanos apriorismos ni petrificados en expresiones inmóviles que han perdido la capacidad de hablar y mover a los hombres y mujeres de nuestro tiempo[4].

La comunión afectiva con el sentir de nuestro pueblo, con su desconfianza, nos impulsa a ejercer una colegial paternidad espiritual que no banalice las respuestas ni tampoco quede presa de una actitud a la defensiva sino que busque aprender — como lo hizo el profeta Elías en medio de su desolación — a escuchar la voz del Señor que no se encuentra ni en las tempestades ni en los terremotos sino en la calma que nace de confesar el dolor en su situación presente y se deja convocar una vez más por Su palabra (1 Re 19, 9-18).

Esta actitud nos pide la decisión de abandonar como *modus operandi* el desprestigio y la deslegitimación, la victimización o el reproche en la manera de relacionarse y, por el

contrario, dar espacio a la brisa suave que sólo el Evangelio nos puede brindar. No nos olvidamos que «la falta colegial de un reconocimiento sincero, dolorido y orante de nuestros límites es lo que impide a la gracia actuar mejor en nosotros, ya que no le deja espacio para provocar ese bien posible que integra en un camino sincero y real de crecimiento»[5]. Todos los esfuerzos que hagamos para romper el

círculo vicioso del reproche, la deslegitimación y el desprestigio, evitando la murmuración y la calumnia en pos de un camino de aceptación orante y vergonzoso de nuestros límites y pecados y estimulando el diálogo, la confrontación y el discernimiento, todo esto nos dispondrá a encontrar caminos evangélicos que susciten y promuevan la reconciliación y la credibilidad que nuestro pueblo y la misión nos reclama. Eso lo haremos si somos capaces de dejar de proyectar en los otros las propias confusiones e insatisfacciones, que constituyen obstáculos para la unidad (Cf. EG 96), y nos atrevamos a ponernos juntos de rodillas delante del Señor y dejarnos interpelar por sus llagas, en las que podremos ver las llagas del mundo. «Ustedes saben que aquellos a quienes se considera gobernantes —nos diría Jesús— dominan a las naciones como si fueran sus dueños, y los poderosos los hacen sentir su autoridad. Entre Ustedes no debe suceder así».

2. «El que quiera ser grande, que se haga servidor de Ustedes; y el que quiera ser el primero, que se haga servidor de todos».

El Pueblo fiel de Dios y la misión de la Iglesia han sufrido y sufren mucho a causa de los abusos de poder, conciencia, sexual y de su mala gestión como para que le sumemos el sufrimiento de encontrar un episcopado desunido, centrado en desprestigiarse más que en encontrar caminos de reconciliación. Esta realidad nos impulsa a poner la mirada en lo esencial y a despojarnos de todo aquello que no ayuda a transparentar el Evangelio de Jesucristo.

Hoy se nos pide una nueva presencia en el mundo conforme a la Cruz de Cristo, que se cristalice en servicio a los hombres y mujeres de nuestro tiempo. Recuerdo las palabras de san [Pablo VI](#) al inicio de su pontificado: «hace falta hacerse hermanos de los hombres en el momento mismo que queremos ser sus pastores, padres y maestros. El clima del diálogo es la amistad. Más todavía: el servicio. Debemos recordar todo esto y esforzamos por practicarlo según el ejemplo y el precepto que Cristo nos dejó (Jn. 13, 14-17)»[6].

Esta actitud no reivindica para sí los primeros lugares ni el éxito o el aplauso de nuestros actos sino que pide, de nosotros pastores, la opción fundamental de querer ser semilla que germinará cuando y donde el Señor mejor lo disponga. Se trata de una opción que nos salva de caer en la trampa de medir el valor de nuestros esfuerzos con los criterios de funcionalidad y eficiencia que rige el mundo de los negocios; más bien el camino es abrirnos a la eficacia y al poder transformador del Reino de Dios que al igual que un grano de mostaza —la más pequeña e insignificante de todas las semillas— logra convertirse en arbusto que sirve para cobijar (Cf. *Mt* 13, 32-33). No podemos permitirnos, en medio de la tormenta, perder la fe en la fuerza silenciosa, cotidiana y operante del Espíritu Santo en el corazón de los hombres y de la historia.

La credibilidad nace de la confianza, y la confianza nace del servicio sincero y cotidiano, humilde y gratuito hacia todos, pero especialmente hacia los preferidos del Señor (*Mt* 25, 31-46). Un servicio que no pretende ser marketinero o estratégico para recuperar el lugar perdido o el reconocimiento vano en el entramado social sino —como quise señalarlo en la última Exhortación Apostólica *Gaudete et Exsultate*— porque pertenece «a la sustancia misma del Evangelio de Jesús»^[7].

El llamado a la santidad nos defiende de caer en falsas oposiciones o reduccionismos y de callarnos ante un ambiente propenso al odio y a la marginación, a la desunión y a la violencia entre hermanos. La Iglesia «signo e instrumento de la unión íntima con Dios y de la unidad de todo el género humano» (*LG* 1) Lleva en su ser y en su seno la sagrada misión de ser tierra de encuentro y hospitalidad no sólo para sus miembros sino con todo el género humano. Pertenece a su identidad y misión trabajar incansablemente por todo aquello que contribuya a la unidad entre personas y pueblos como símbolo y sacramento de la entrega de Cristo en la Cruz por todos los hombres sin ningún tipo de distinción, «ya no hay judío o pagano, esclavo ni hombre libre, varón y mujer, porque todos Ustedes no son más que uno en Cristo Jesús» (*Gal* 3, 28). Este es su mayor servicio, más aún cuando vemos el resurgimiento de nuevos y viejos discursos fraticidas. Nuestras comunidades hoy deben testimoniar de modo concreto y creativo que Dios es Padre de todos y que ante su mirada la única clasificación posible es la de hijos y hermanos. La credibilidad se juega también en la medida en que ayudemos, junto a otros actores, a hilar un entramado social y cultural que no sólo se está resquebrajando sino también alberga y posibilita nuevos odios. Como Iglesia no podemos quedar presos de una u otra trinchera, sino velar y partir siempre desde el más desamparado. Desde allí el Señor nos invita a ser, como reza la Plegaria Eucarística V/D: «en medio de nuestro mundo, dividido por las guerras y discordias, instrumentos de unidad, de concordia y de paz».

¡Qué altísima tarea tenemos entre manos hermanos; no la podemos callar y anestesiar por nuestros límites y faltas! Recuerdo las sabias palabras de Madre Teresa de Calcuta que podemos repetir personal y comunitariamente: «Sí, tengo muchas debilidades humanas, muchas miserias humanas. [...] Pero él baja y nos usa, a Usted y a mí, para ser

su amor y su compasión en el mundo, a pesar de nuestros pecados, a pesar de nuestras miserias y defectos. Él depende de nosotros para amar al mundo y demostrarle lo mucho que lo ama. Si nos ocupamos demasiado de nosotros mismos, no nos quedará tiempo para los demás»[\[8\]](#).

Queridos hermanos, el Señor sabía muy bien que, en la hora de la cruz, la falta de unidad, la división y la dispersión, así como las estrategias para liberarse de esa hora serían las tentaciones más grandes que vivirían sus discípulos; actitudes que desfigurarían y dificultarían la misión. Por eso pidió Él mismo al Padre que los cuidara para que, en esos momentos, fueran uno, como ellos dos son uno, y ninguno se perdiese (Cf. *Jn* 17, 11-12). Confiados y sumergiéndonos en la oración de Jesús al Padre queremos aprender de Él y, con determinada deliberación, comenzar este tiempo de oración, silencio y reflexión, de diálogo y comunión, de escucha y discernimiento, para dejar que Él moldee el corazón a su imagen y ayude a descubrir su voluntad.

En este camino no vamos solos, María acompañó y sostuvo desde el inicio a la comunidad de los discípulos; con su presencia maternal ayudó a que la comunidad no se «desmadrara» por los caminos de los encierros individualistas y la pretensión de salvarse a sí misma. Ella protegió a la comunidad discipular de la orfandad espiritual que desemboca en la auto-referencialidad y con su fe les permitió perseverar en lo incomprensible, esperando que llegue la luz de Dios. A ella le pedimos que nos mantenga unidos y perseverantes, como el día de Pentecostés para que el Espíritu sea derramado en nuestros corazones y nos ayude en todo

momento y lugar a dar testimonio de su Resurrección.

Queridos hermanos, con estas reflexiones me uno a Ustedes en estos días de Ejercicios Espirituales. Rezo por Ustedes; por favor háganlo por mí.

Que Jesús los bendiga y la Virgen Santa los cuide.

Fraternalmente,

Francisco

Ciudad del Vaticano, 1 de enero de 2019.

[\[1\]](#) San Ignacio, *Ejercicios Espirituales*, 135.

[\[2\]](#) Cf. Jorge M. Bergoglio, *Las cartas de la tribulación*, 12. Ed. Diego De Torres, Buenos Aires (1987).

[\[3\]](#) Juan XXIII, *Pacem in Terris*, 47.

[\[4\]](#) Pablo VI, *Ecclesiam Suam*, 39.

[\[5\]](#) Francisco, *Gaudete et Exsultate*, 50.

[\[6\]](#) Pablo VI, *Ecclesiam Suam*, 39.

[\[7\]](#) Francisco, *Gaudete et Exsultate*, 97.

[\[8\]](#) Madre Teresa de Calcuta, *Cristo en los pobres*, 37-38. Francisco, *Gaudete et Exsultate*, 107.

El Papa indica un camí de sortida

03/01/2019 VATICAN NEWS

Ciudad del Vaticano

La carta que Francisco ha enviado como signo de su cercanía personal a los obispos estadounidenses congregados en un retiro espiritual en Chicago ofrece una clave de lectura para comprender su mirada sobre la crisis de los abusos, también con vistas a la reunión de febrero en el Vaticano.

En su discurso a la Curia romana del pasado 21 de diciembre, el Papa se expresó de manera amplia, decidida y enérgica sobre este tema. Ahora, en el mensaje a los obispos de los Estados Unidos, no se detiene a examinar el fenómeno de los abusos de poder, conciencia y sexuales contra niños y adultos vulnerables, sino que va a la raíz del problema indicando un camino de salida.

"La credibilidad de la Iglesia -reconoce una vez más el Pontífice- ha sido fuertemente cuestionada y debilitada por estos pecados y crímenes, pero sobre todo por el deseo de disimularlos y ocultarlos". Pero es en su respuesta sugerida donde se debe buscar el punto central de la Carta.

En efecto, Francisco pone en guardia sobre confiar demasiado en acciones que parecen "útiles, buenas y necesarias", e incluso "justas", pero que no tienen "sabor de Evangelio" si tienden a reducir la respuesta al mal, visto sólo como un problema de organización

No tiene "sabor de Evangelio" una Iglesia transformada en "agencia de recursos humanos", que deposita su propia confianza sólo en las estrategias, en los organigramas, en las buenas prácticas de la empresa, en lugar de confiar ante todo en la presencia de Aquel que la ha guiado durante dos mil años, en la fuerza salvífica de la gracia, en la obra silenciosa y cotidiana del Espíritu Santo.

Desde hace varios años los Papas han introducido normas más adecuadas y severas para combatir el fenómeno de los abusos: otras indicaciones vendrán de la confrontación colegial entre los obispos de todo el mundo unidos a Pedro. Pero el remedio puede ser ineficaz si no va acompañado "de la conversión de nuestra mente (metanoia), de nuestra forma de orar, de administrar el poder y el dinero, de vivir la autoridad y también de cómo nos relacionamos entre nosotros y con el mundo".

La credibilidad no se reconstruye con estrategias de marketing. Podría ser el fruto de una Iglesia que sabe superar las divisiones y las contraposiciones internas. Una Iglesia cuya acción nace de reflejar una luz que no es propia, sino que continuamente le es donada. Una Iglesia que no se anuncia a sí misma ni a su propia capacidad; formada por pastores y fieles que, como dice el Papa, se reconocen a sí mismos como pecadores e invitan a la conversión porque han experimentado y están experimentando, en ellos mismos, el perdón y la misericordia.

Andrea Tornielli

CARTA DE TAIZÉ 2019: “NO OBLIDEM L'HOSPITALITAT”

Pelegrinatge de Taizé a Madrid

El dia 1 de gener de 2019 va tenir lloc la clausura del Pelegrinatge de confiança de Taizé a Madrid amb l'Eucaristia a les Parròquies acollidores, amb els joves que hi participaven els matins i les famílies i responsables dels diversos llocs d'acollida, i van començar els viatges de retorn als diversos llocs europeus sobretot, i d'altres llocs del món d'on provenien els prop de 20.000 joves assistents.

Hi van estar des del dia 28 de desembre, amb pregària diària al matí, tallers de reflexió al matí i tarda, i al vespre a la Fira de Madrid, la pregària de tots junts amb el ple de la Comunitat de Germans de Taizé i el seu Prior el Gà. Alois, amb altres cristians acollidors o invitats.

Dies de recerca, acollida, reflexió, silenci, pregària i fraternitat, amb el gran lema de l'hospitalitat. Els uns i els altres quan ens acollim fraternalment fem néixer la comunió que Crist ha vingut a crear en la humanitat. Pelegrinatge d'esperança i de compromís, important en aquest moment de tancament i individualisme d'Europa.

La comunitat de Taizé té actualment uns vuitanta membres germans, amb una vintena de novicis en formació provinents de tot el món. Han estat invitats i acollits pel Cardenal Carlos Osoro i l'Arxidiòcesi de Madrid. Hi han participat centenars de joves catalans la majoria agrupats pel Secretariat Interdiocesà de Joventut. Hi ha estat present Mons. Joan-Enric Vives que acompanyava el grup d'Urgell i per indisposició no hi va poder ser Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona. Tots destaquen la joia viscuda en l'acolliment, els tallers i la pregària d'aquests dies, i com els esperona el testimoni de la Comunitat de Taizé.

Diumenge dia 30 en presència del Cardenal Ricardo Blázquez President de la Conferència Episcopal Espanyola i d'un bon grup de bisbes, el Prior Germà Alois va fer públic que el proper encontre europeu tindrà lloc a Wroclaw, a Polònia, el desembre de 2019.

2.500 persones pregun amb Taizé a Barcelona

Plena de gom a gom. La Basílica de Santa Maria de Mar ha acollit aquest dijous al vespre unes dues mil cinc-centes persones per pregar junt amb la comunitat de Taizé. El germà **Alois** ha demanat practicar l'hospitalitat, tal com apunta en la [Carta de Taizé d'aquest 2019](#). La convocatòria ha rebut una generosa resposta. Amb gent dreta

i asseguda a terra fent pregària també a les naus i capelles laterals. L'esquema de la pregària ha sigut el propi de la comunitat de Taizé: cants repetitius –alguns d'ells ben coneguts com ara 'El Senyor és la meva força' o 'L'ajuda em vindrà del Senyor'–, lectura de l'Evangeli en diferents idiomes, apunts per pregar, espai de silenci i adoració de la creu acompanyada altra vegada de cants.

Aquesta pregària a Barcelona arriba després de la Trobada Europea de Joves, celebrada per cap d'any a Madrid. L'elecció del lloc no ha estat casual. Així ho han fet notar en la benvinguda a l'espai de pregària. La comunitat de Taizé guarda molts vincles amb l'Església de Barcelona, una ciutat que ha acollit tres trobades en el passat, la darrera el 2001.

« La felicitat es troba en la solidaritat entre els humans »

CRISTINA MIRANDA

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Catalunya Cristiana 30 DESEMBRE 2018

Germà Alois, prior de la comunitat de Taizé

Del 28 de desembre a l'1 de gener, milers de joves participen en la XLI Trobada Europea de Joves. Una trobada que organitza la comunitat de Taizé en el marc del Pelegrinatge de Confiança a través de la Terra i que cada any aplega uns 20.000 joves en una gran ciutat europea. Enguany, la cita és a Madrid. En parlem amb el prior de Taizé, el germà Alois.

Després de les últimes trobades a ciutats del nord d'Europa, la cita anual torna al sud. S'ha triat Madrid per algun motiu en particular?

El fet d'haver triat Madrid per a la 41a Trobada Europea, dirigida per la nostra comunitat de Taizé, s'explica per diversos motius. En primer lloc, vaig rebre amb molta alegria la invitació del cardenal Carlos Osoro, que ja volia convidar-nos a València però que havia estat nomenat arquebisbe de Madrid pel papa Francesc. Una altra raó és que ja havíem tingut el plaer de fer nombroses trobades a diferents llocs de la península Ibèrica: tres vegades a Barcelona, una a València i una altra també a Lisboa, a Portugal, però mai a Madrid. Des de fa molts anys, molts joves de totes les regions d'Espanya venen regularment a Taizé. I fou també a Espanya on, el 2014, el projecte de les fraternitats provisionals de joves es va posar en marxa, a la ciutat de Huelva, donant l'oportunitat a uns quants joves de viure durant unes setmanes una experiència de pregària i de solidaritat. Com podeu veure, hi ha diversos vincles que ens uneixen. Després de la trobada amb els meus germans, tindrem una pregària comunitària a Barcelona, a l'església de Santa Maria del Mar, el dijous 3 de gener a les 20.00. Aquest espai, amb els cants de Taizé, és obert a tots aquells que ens hi vulguin acompanyar.

Què es vol destacar de la trobada d'aquest any?

A Madrid, vull fer als joves que hi participen cinc propostes sota aquest títol: No oblidem l'hospitalitat! Aquestes propostes, basades en la fe, conviden els creients a descobrir en Déu una font d'hospitalitat, però recorden també que l'experiència de l'hospitalitat pot unir-se als cristians de diverses Esglésies, als creients d'altres religions i als no creients.

Què suposa per a un jove participar en una trobada d'aquestes característiques?

L'expressió «Pelegrinatge de Confiança a través de la Terra» descriu molt bé el camí al qual els joves participants són invitats. Durant uns quants dies, entre Nadal i Cap d'Any, entraran dins un veritable pelegrinatge que requereix un vot de confiança. Cal confiança per viatjar fins a una ciutat on no hi coneixen ningú, sense saber on seran allotjats, de vegades després d'haver fet una seixantena d'hores d'autobús! Per descomptat, proposem als joves que hi participen una experiència que és principalment espiritual, amb les tres pregàries al dia i les propostes bíbliques del matí. No obstant això, hi haurà també espai, als tallers de la tarda, per a moltes qüestions relacionades amb la vida en societat, l'ecologia, l'art i altres temes.

Quins reptes implica la trobada per a la ciutat i l'Església que l'acull?

Amb motiu de la trobada, els habitants de Madrid són invitats a exercir l'hospitalitat. Que milers de persones n'acullin d'altres que no coneixen, la llengua de les quals de vegades no entenen i en una època en què sovint es té por dels estrangers, és un signe molt fort. Això implica trobar famílies d'acollida, gent disposada a obrir-los les portes de casa seva i fins i tot persones grans, soles, que es preparen per fer-ho. A tots els vull manifestar la nostra profunda gratitud. Hi ha altres reptes, sobretot de caire logístic: el transport, els àpats, la senyalització dels llocs, la seguretat i la comunicació són molts dels aspectes que necessiten un període de preparació. Hi ha hagut una molt bona col·laboració de les autoritats civils pel que fa a la facilitació de l'obtenció de visats per als joves de l'est d'Europa que ho han necessitat, per exemple de Rússia o de Bielorússia. De tota manera, pel que fa a la preparació i deixant de banda les qüestions d'organització, el repte ha estat sobretot buscar els tresors de l'Evangeli que són presents a l'Església local, en els barris d'aquesta gran ciutat. Tenim l'ocasió de compartir tots aquests tresors amb motiu de la trobada, del 28 de desembre a l'1 de gener.

Amb quin esperit s'ha d'anar a aquestes trobades?

El millor seria que cadascú vingués, en la mesura del possible, amb les mans obertes per rebre i amb un cor disposat a gaudir d'allò inesperat.

L'arquebisbe amfitrió, el cardenal Carlos Osoro, ha dit que Madrid és un «lloc de trobada, de comunió i d'expansió de la fe a tots els indrets de la terra». Com somia aquesta expansió de la fe el germà Alois?

L'Evangeli és un tresor que volem compartir amb els altres, com Crist hi va convidar els seus deixebles. De ben segur que aquest anunci s'ha de viure dins un respecte absolut per la llibertat de consciència. El papa Francesc mostra el camí quan destaca com els

cristians poden ser veritables deixebles missioners, que anuncien alegrement la seva fe posant en pràctica, a la seva manera de viure, primer de tot que ells han entès l'Evangelí.

Aquesta és la trobada número 41. No han perdut vigència aquestes trobades al llarg d'aquestes quatre dècades?

No crec pas que aquestes trobades europees perdin la seva validesa al llarg dels anys, més aviat al contrari. De fet, cada trobada és diferent. Per descomptat, no cal reinventar tots els aspectes del programa cada any, però sempre es va evolucionant. Per exemple, a Roma ara fa uns quants anys, vam proposar als joves, per a la pregària del migdia, passejar pel centre de la ciutat i visitar les grans esglésies. Això va ser molt ben rebut, i ho repetim aquest any a Madrid, a les pregàries del vespre, que tenen lloc a la Fira. Malgrat tota l'experiència dels anys anteriors, sempre ens deixem sorprendre i, sobretot, estem molt atents a les realitats viscudes a l'Església local.

En aquests moments en què agafa tanta força el tancament de fronteres i el replegament d'Europa, quin és el missatge que vol subratllar Taizé?

A partir de les notícies internacionals, nosaltres veiem com la por s'escampa i es posa per davant. Voldríem que la trobada de Madrid fos un esdeveniment d'esperança, que doni als joves confiança en el futur. Això només serà possible si ens adonem plegats que la felicitat no es troba en la individualitat, sinó en la solidaritat entre els humans.

Què busquen els joves que van a Taizé?

Se'm fa difícil respondre aquesta pregunta de manera precisa perquè, entre els joves que venen a Taizé, hi ha una gran diversitat. N'hi ha que creuen profundament i que ja formen part d'una comunitat cristiana, altres que no es consideren necessàriament creients però que estan en una recerca espiritual de vegades molt profunda i altres que estan encara molt allunyats de l'Església. Entre els germans, ens sorprèn molt sentir joves que acollim a Taizé quan diuen que s'hi troben «com a casa». Per ser realment ells mateixos, necessiten sentir-se útils, veure com es reforça la seva creativitat i tenir responsabilitats.

Com veu el germà Alois els joves del segle XXI?

Jo diria que els joves, sovint mentre busquen un sentit, no tenen sempre les paraules de fe per expressar la seva set d'estimar i ser estimats. Jo desitjo de tot cor que la trobada de Madrid sigui, per tots els qui hi participen d'una manera o d'una altra, una escola de la confiança i de la fe.

Carta de Taizé 2019

No oblidem l'hospitalitat!

frère Alois 2019

«No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels.» ([Hebreus 13,2](#))

Com un fil conductor de les trobades de joves, el pelegrinatge de confiança, iniciat a Taizé ja fa diverses dècades, continua avui en tots els continents.

En cada una d'aquestes trobades, l'experiència de l'hospitalitat és una de les que més marquen, tant als joves que hi participen com a aquells que obren la seva porta.

L'agost passat, vam mesurar una vegada més el valor de l'hospitalitat a Hong Kong, durant una trobada de joves de molts països d'Àsia i d'altres països, inclosos de països que han estat en conflicte entre ells, i per als quals les ferides de la història demanen una guarició.

Entre aquests joves, 700 provenien de diverses províncies de la Xina continental. La presència de joves de tants països i la seva acollida en les famílies de Hong Kong han estat un signe d'esperança.

Sovint en petites minories en les societats en ràpida transformació, els joves cristians asiàtics busquen extreure la seva força de la fe en Crist i en la fraternitat en l'Església.

A partir de la trobada europea de Madrid i al llarg de l'any 2019, a Taizé, a Beirut, a Ciutat del Cap i a altres llocs, aprofundirem diverses dimensions de l'hospitalitat.

Les propostes que segueixen estan arrelades en la fe, conviden els cristians a descobrir en Déu la font de l'hospitalitat. Aquesta ens porta a qüestionar la imatge que ens fem de Déu: ell mai no exclou, ell acull cada un.

Amb els meus germans, veiem que l'experiència de l'hospitalitat implica tant els cristians de diferents Esglésies, com els creients d'altres religions i els no creients.

Enmig de les dificultats actuals, quan sembla que sovint la desconfiança guanya terreny, tindrem, tots junts, el coratge de viure l'hospitalitat i, per tant, fer créixer la confiança?

Primera proposta

Descobrim en Déu la font de l'hospitalitat

Des del començament de l'univers, Déu treballa misteriosament. Aquesta convicció està en el cor dels relats poètics de la creació al començament de la Bíblia. El que Déu porta a l'existència, ell ho mira i ho beneeix: veu la bondat de tota la creació. Tot l'univers és profundament estimat per Déu.

A vegades entenem tan poc de Déu, però nosaltres podem avançar amb aquesta confiança: ell desitja la nostra felicitat, ell ens acull a tots, sense cap condició prèvia. Déu mateix és la font de l'hospitalitat.

Més encara, a través de Crist, Déu ha arribat a esdevenir un de nosaltres, per conduir i acollir la humanitat prop d'ell. Aquesta hospitalitat de Déu respecte a nosaltres toca les profunditats de l'ànima: va més enllà i desborda totes les fronteres humanes.

- Davant dels perills que pesen sobre el nostre temps, som presos pel desànim? Per mantenir viva l'esperança, exercitem el nostre esperit de sorpresa: portem al nostre voltant una mirada que discerneix el que pot ser admirat.
- Sols o amb altres, llegim la Bíblia, començant pels Evangelis que narren la història de Jesús. Potser no ho compremem tot de seguida, de vegades serà necessària una aportació de coneixements. Anar junts a la Bíblia com a una font ens fa créixer en la confiança en Déu.

El fill que havia marxat va tornar i «se n'anà a trobar el seu pare. Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà.» ([Lc 15,20](#))

- Aquesta paràbola narrada en [Lluc 15,11-32](#), què m'ensenya sobre l'hospitalitat de Déu?

Segona proposta

Estem atents a la presència de Crist en les nostres vides

Si Déu ens fa el do de la seva hospitalitat, amb la nostra resposta lliure ella esdevé una veritable comunió amb ell.

A través de Jesús, sabem que Déu és amor: ell ens ofereix la seva amistat. Humilment, Crist s'acosta a la nostra porta i hi truca. Com un pobre, confia i espera a canvi la nostra hospitalitat. Si algú li obre la porta, ell entrarà.

Amb una pregària ben simple, li donem accés al nostre cor. Així, fins i tot quan sentim molt poc la seva presència, Crist ve a habitar en nosaltres.

- Preguar en una església, fins i tot un breu moment; guardar un temps gratuït, a la tarda o al matí, per confiar la nostra jornada a Déu... heus aquí el que ens construeix interiorment, en el temps. Recordar la presència de Crist també ens allibera de les nostres pors –la por d'altres persones, el temor de no ser a l'alçada, la inquietud davant d'un futur incert.
- Quan tenim poc temps, parlem a Crist de nosaltres mateixos i dels altres –propers o llunyans–, en poques paraules, com en un al·lè. Diguem-li el que vivim i que no sempre comprenem. Una paraula bíblica ens podria acompanyar durant tot el dia.

Crist ressuscitat diu: «Mira, soc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi.» ([Apocalipsi 3,20](#))

- Què m'ajuda a escoltar Crist? Què significa per a mi «obrir-li la porta»?

Tercera proposta

Acollim els nostres dons i també els nostres límits

Déu ho acull tot de nosaltres; nosaltres podem al nostre torn acceptar-nos a nosaltres mateixos, tal com som. Aquí comença el camí de la guarició que tots necessitem.

Lloem Déu pels nostres dons. Acollim també les nostres fragilitats com una porta a través de la qual Déu entra en nosaltres. Per acompanyar-nos més enllà, per portar-nos a un canvi de vida, ell espera que primer siguem acollidors envers nosaltres mateixos.

L'acceptació dels nostres límits no ens fa passius davant les injustícies, la violència, l'explotació dels éssers humans. Al contrari, acceptar els nostres límits ens pot donar la força per lluitar amb un cor reconciliat.

L'Esperit Sant, foc amagat en el més íntim de nosaltres mateixos, transforma de mica en mica el que en nosaltres i al nostre voltant s'oposa a la vida.

- Per descobrir els nostres dons i acceptar els nostres límits, busquem una persona de confiança que ens escolti amb bondat, que ens ajudi a créixer en la vida i en la fe.
- En la nostra pregària, guardem un lloc a la lloança. Ella unifica la nostra existència. La pregària cantada junts és irremplaçable, continua després ressonant en els nostres cors.

«Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc mansuet i humil de cor, i la vostra ànima trobarà repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera.» ([Mateu 11,28-30](#))

- De quina càrrega i de quin repòs parla Jesús? Què puc aprendre posant-me en la seva escola?

Quarta proposta **Trobem en l'Església un lloc d'amistat**

Per compartir amb altres la nostra confiança en Déu, necessitem llocs on trobar no només alguns amics ben coneguts sinó una amistat que s'estengui a aquells que són diferents de nosaltres.

Les parròquies i les comunitats locals tenen la vocació de reunir una diversitat de generacions i d'orígens socials o culturals. Hi ha un tresor d'amistat, de vegades massa amagat, a fer fructificar.

Si cada Església local fos com una família acollidora, on nosaltres podem ser nosaltres mateixos, amb els nostres dubtes i les nostres preguntes, sense temor de ser jutjats...

L'Església és troba allà on bufa l'Esperit Sant, arreu on resplendeix l'amistat de Crist. En alguns països del Sud, petites comunitats eclesials de base assumeixen un gran compromís pels altres, en el seu barri o en el seu poble. Seran una font d'inspiració en altres països?

- Retrobem-nos amb altres regularment, en la pregària i el compartir, però també recolzem la vida de la comunitat cristiana més gran que hi ha en la nostra ciutat o el nostre poble. El nostre petit grup estarà atent, per exemple, als qui venen a la celebració dominical sense conèixer-hi ningú?
- Crist vol reunir en una sola comunió tots aquells que l'estimen i el segueixen, més enllà de les seves pertinences confessionals. L'hospitalitat compartida és un camí d'unitat. Convidem amb més freqüència a una pregària comuna els qui ens envolten i que expressen la seva fe d'una manera diferent.

A la creu, just abans de morir, Jesús va veure la seva mare i, al seu costat, el deixeble que estimava. «*Digué a la seva mare: "Dona, aquí tens el teu fill." Després digué al deixeble: "Aquí tens la teva mare."* I d'aleshores ençà, el deixeble la va acollir a casa seva.» ([Joan 19,25-27](#))

- Al peu de la creu, una nova família neix de la voluntat mateixa de Jesús. Com viure avui aquesta fraternitat?

Cinquena proposta **Exercim una hospitalitat generosa**

L'hospitalitat de Déu respecte a nosaltres és una crida: rebem els altres, no com ens agradaria que fossin, sinó com són; acceptem ser acollits per ells a la seva manera, no a la nostra.

- Esdevinguem dones i homes d'acollida, prenent temps per escoltar algú, convidant-lo a la nostra taula, apropant-nos a una persona desemparada, tenint una paraula amable per als qui ens trobem...
- Davant el gran desafiament plantejat per les migracions, cerquem com l'hospitalitat pot esdevenir una oportunitat no només per a aquells que són acollits, sinó també per als qui acullen. Les trobades de persona a persona són indispensables: escoltar la història d'un migrant, d'un refugiat. Trobar els qui venen d'altres llocs també ens permetrà comprendre millor les nostres arrels i aprofundir la nostra identitat.
- Tinguem cura de la terra. Aquest meravellós planeta és la nostra casa comuna. Custodiem-la hospitalària, també per a les generacions futures. Revisem la nostra forma de vida, fem tot el possible per aturar l'explotació desconsiderada dels recursos, lluitem contra les diverses formes de contaminació i la disminució de la biodiversitat. Sent solidaris amb la creació, descobrirem la joia que se'n deriva.

Jesús diu: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi.» ([Mateu 25,40](#))

«Sempre us he mostrat que convé de treballar per no escandalitzar els febles, recordant les paraules de Jesús, el Senyor, quan digué: “Fa més feliç donar que rebre”.» ([Fets 20,35](#))

- Quan ja he fet l'experiència que hi ha felicitat en donar?
- Sóc conscient que també jo he de rebre alguna cosa dels altres?

SETMANA DE PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS 2019

Textos per a la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians i per tot l'any 2019

Preparats i publicats conjuntament pel Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat cristiana i la Comissió Fe i Constitució del Consell Mundial de les Esglésies

Cerca la justícia i només la justícia (Dt 16,18-20)

Els cristians d'arreu del món ens reunim any rere any per pregar i reforçar la unitat. Ho fem enmig d'un món on la corrupció, la cobdícia i la injustícia imposen la desigualtat i la divisió. La nostra pregària és de comunió: d'ací la seva força. Tanmateix, els cristians, amb les comunitats que individualment representem, sovint som còmplices de la injustícia, nosaltres, els cridats a ser, units, testimonis de la justícia i instruments de la gràcia salvífica de Crist per a aquest pobre món esqueixat.

La Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians 2019 ha estat preparada pels cristians d'Indonèsia. Amb una població de 265 milions, dels quals 86% s'identifiquen com a musulmans, Indonèsia és el país amb més nombrosa presència islàmica. Tanmateix, al voltant del 10% d'indonesis són cristians de tradicions diverses. Tant per la seva població com per la seva superfície, Indonèsia és l'estat més gran del sud-est asiàtic. Compta, aproximadament, amb 17.000 illes, 1.340 grups ètnics i 740 llengües locals, unides, mitjançant una llengua nacional, la bahasa indonèsia, deferent amb la pluralitat. L'estat es fonamenta sobre cinc principis, anomenats Pancasila,¹ i una divisa: *Bhineka Tunggal Ikka (Unitat en la diversitat)*. A través de la diversitat ètnica, lingüística i religiosa, els indonesis practiquen el principi del *gotong royong*, una forma de vida oberta a la solidaritat i la col·laboració que pretén compartir-ho tot, el treball, les penes i les alegries, germanes i germans els uns dels altres.

Aquesta harmonia, normalment fràgil, avui és amenaçada de diverses maneres. La creixença econòmica que Indonèsia ha experimentat durant les darreres dècades s'ha d'atribuir majoritàriament a un sistema competitiu que, òbviament, es contradeix amb la col·laboració del *gotong royong*. Hi ha corrupció, amb múltiples variants. Una corrupció que contamina la política i el món dels negocis, amb conseqüències desastroses per al medi ambient. En especial, la corrupció mina l'administració de la justícia i el correcte acompliment de la llei. Molt sovint, els elegits per promoure la justícia i defensar els dèbils fan tot el contrari. En conseqüència l'abisme entre rics i pobres s'ha fet cada dia més profund; i, d'aquesta manera, un país ric en recursos, viu l'escàndol d'una bona part de població en situació de pobresa. Com diu un refrany tradicional indonesi: "Un ratolí pot

morir-se de fam en un graner ple d'arròs". Amb això, la riquesa és associada a determinats grups ètnics i religiosos que, per camins dubtosos, generen tensions. Arreu s'imposa una radicalització molt gran, atada pel món mediàtic amb la demonització d'uns sectors de la societat contra altres..

En un entorn social com aquest, les comunitats cristianes s'han fet novament consciència de la seva unitat i, juntes, s'han esforçat per respondre a una semblant realitat injusta. De retruc, en oposar-se a les injustícies, els cristians s'han vist en l'obligació d'examinar-se sobre alguns aspectes a propòsit dels quals són còmplices. Només amb el suport de la pregària de Jesús, "que ells sigui u", els cristians podran testimoniar vivencialment la unitat en la diversitat. Gràcies a la seva unitat en Crist, efectivament, seran capaços de combatre la injustícia i ajudar les necessitats de les seves víctimes.

Interpel·lats per la situació que viuen, els cristians d'Indonèsia han descobert que les paraules del Deuteronomi, "Cerca la justícia i només la justícia"(16,18-20), responen a les seves necessitats. El poble de Déu, abans d'entrar a la terra promesa, renovà el seu compromís amb l'Aliança volguda per Déu. La referència a aquest fet, apareix en un capítol del qual el tema central són les festivitats que el poble de l'Aliança ha de celebrar. Ho ha de fer "amb el seus fills i filles, amb els seus servents i

serventes, amb els levites, els immigrants, els orfes i les viudes que resideixin a la seva ciutat"(Dt 16,14 i 16,11). Els cristians indonesis s'esforcen en recuperar, per això, l'esperit incliusiu de les festes de les antigues comunitats que en aquest sentit s'havien anticipat. En arribar al final d'aquest llarg capítol del Deuteronomi, segurament se'ns faran estranys dos versets dedicats als jutges, però, recordem-ho, el lligam entre les festes, que ho són per a tothom, i la justícia en el context indonesi, és del tot ocorrent. Com a poble de l'Aliança, establerta en Jesús, el goig del banquet celestial serà per a aquells que tenen fam i set, que són perseguits per la justícia; "d'ells és el Regne del cel"(Mt 5,6,10).

L'Església de Crist és cridada a esdevenir un tast anticipat del Regne del cel, però amb la nostra desunió, no ho aconseguirem. Hem de ser el signe de l'amor de Déu per al seu poble. De la mateixa manera que la injustícia ha aprofundit les divisions que ha patit la societat indonèsia, la injustícia també ha nodrit la divisió de l'Església. Ens penedim de la injustícia, causa de les divisions, però, com a cristians, també creiem en el poder de Crist ens perdona i salva. I, per consegüent, ens apleguem units a l'ombra de la creu, suplicant, d'un costat, la gràcia per acabar amb la injustícia i, de l'altre, el perdó dels pecats, causa de les nostres divisions.

Les reflexions per als vuit dies giren entorn del tema escollit. Per aprofundir la unitat i la justícia, s'ha mirat de tenir presents les lluites que resulten de la injustícia.

Els temes són:

Dia 1r: Que la justícia ragi com l'aigua (Am 5,24)

Dia 2n: Que la vostra paraula sigui "sí, quan és sí; no, quan és no"(Mt 5,37) Dia 3r: El Senyor és compassiu i benigne (Sl 145,8)

Dia 4t: Acontenteu-vos amb el que teniu (He 13,5)

Dia 5è: M'ha enviat a portar la bona nova als pobres (Lc 4,18)

Dia 6è: El seu nom és "Senyor de l'univers"(Jr 10,16) Dia 7è: Dona, és gran la teva fe! (Mt 15,28)

Dia 8è: El Senyor m'il·lumina i em salva (Sl 27,1)

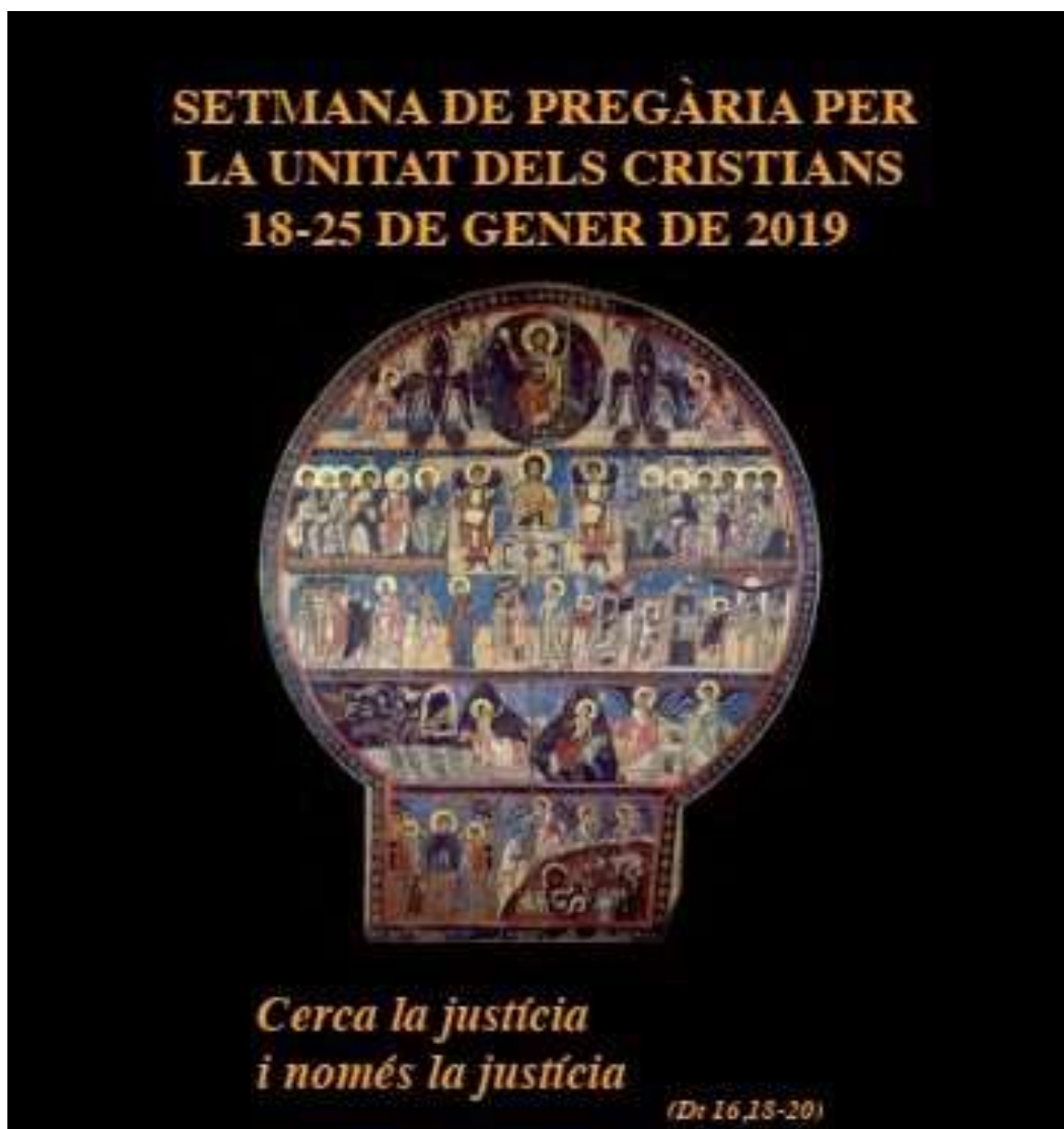
Servei de Documentació:
« Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians »

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat cristiana i la Comissió Fe i Constitució del Consell Mundial de les Esglésies	208
Títol	TEXTOS PER A LA SETMANA DE PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS I PER TOT L'ANY 2019	
Font	Oikumene, circular del Centre Ecumenic de Catalunya.	
Publicat	10 de gener de 2019	

DUES REFLEXIONS DAVANT DEL NOU ANY

Recomençar de nou

NATÀLIA ALDANA
Benedictina de Sant Benet de Montserrat

Catalunya Cristiana
Núm. 2049

La vida, les situacions que hem de viure, sovint ens obliguen a començar i recomençar de nou un cop i un altre. La vida és dinàmica i comporta canvis, caigudes, aixecar-se i tornar a caminar, moments de bloqueig i d'altres que sembla que anem com volant, pèrdues i recomençaments a molts nivells: familiars, laborals, espirituals, de relació amb els altres... Moltes vegades aquestes situacions ens arriben sense cercar-les i ens agafen desprevinguts. Però hi ha un moment a l'any, quan l'un acaba i l'altre comença, que sembla que sigui com una invitació a revisar la vida i recomençar de nou.

Sempre he mirat amb un cert somriure escèptic aquelles llistes de propòsits i bones obres que sovint es fan i que en una setmana, o poc més, esdevenen paper mullat. I admiro i valoro molt aquelles persones amb una voluntat ferma a les quals fer això els ajuda a complir amb els seus objectius. I em pregunto: nosaltres, els cristians, què ens podem plantejar per a aquest nou any? Com podem recomençar de nou?

El nostre Déu és el Déu de la Vida, vol que la tinguem i la visquem en abundància (Jn 10,10). Una vida que ens permet recomençar sempre, viure amb esperança, creient sempre, esperant sempre en un avui i demà millors malgrat els núvols foscos que puguem trobar. I ara se'ns ofereix un nou any ple de vida i possibilitats per viure'l des d'Ell i per a Ell. I en Ell, per als altres. Potser podem recomençar de nou confiant en la seva presència en tot moment i circumstàncies de la vida, sabent que tenim una nova oportunitat per estimar, per fer les coses, per viure l'amistat amb els altres, per superar pèrdues i absències que ens fan mal, per reinventar-nos, per mirar la vida amb una altra mirada, per alliberar coses que ens lliguen, per redescobrir que cada dia és una nova oportunitat. Recomençar, sempre recomençar de nou...

I si deixem que ressoni la Paraula divina, trobem aquella benedicció venerable que ens diu: «Que el Senyor et beneeixi i et guardi. Que et faci veure la llum de la seva mirada i s'apiadi de tu. Que fixi damunt teu la seva mirada i et doni la pau» (Nm 6, 24°26). Amb això, ens atrevim a recomençar de nou?

Reconèixer que em puc equivocar

Aquest article de John Carlin, publicat diumenge passat a La Vanguardia, proposa desenvolupar nous hàbits mentals, en concret sis, que a tothom, sigui quina sigui la seva tendència, por ser extraordinàriament útil reflexionar i fins i tot dialogar comunitàriament.

L'orgull espanyol

JOHN CARLIN | La Vanguardia, 6 de gener de 2019

Al capdavant de la meva llista de propòsits per a aquest any nou, el més difícil, i el més important, és reconèixer que em puc equivocar. És difícil per a qualsevol, més per a algú com jo que es troba exercint el paper d'opinant professional, i molt més encara per als que tenim sang espanyola.

Els espanyols solen dir de si mateixos que el que els defineix és l'enveja. No hi estic d'acord perquè no crec que pateixin aquesta debilitat més que la resta de l'espècie. Jo crec, i la meva meitat madrilenya m'ho comprova amb una freqüència alarmant, que el que realment distingeix els espanyols de la resta de la humanitat és el seu orgull desorbitat. Això té el seu costat admirable, esclar. La fidelitat als principis, l'honor i tal. Però portat a extrems pot ser perillós. S'anteposa l'orgull al pragmatisme, es prioritza el que es percep com l'enteresa moral a una solució del problema, i un acaba tirant-se un tret als peus. Perd amics, o feina, o diners, o eleccions, o prestigi, o un imperi.

Parlem d'un enorme problema intrínsec a la humanitat que, per al bé d'un mateix i per al del proïsme, un ha d'intentar superar. Però no és suficient dir que un reconeixerà els seus errors. Si ho deixem aquí, el propòsit no aguanta ni dos dies. Cal desenvolupar nous hàbits mentals. Aquí va la meva llista de sis per al 2019 i més enllà.

Número u: ser dur amb un mateix, mirar-se al mirall i preguntar-se: m'aferro contra vent i marea a aquesta posició o a aquest partit polític o a aquest líder partint dels fets, en primer lloc, o del temor de despullar la meva fràgil autoestima? L'opinió i l'ego estan units tan indivisiblement que qüestionar la primera és erosionar el segon. Llavors, tindrà la fortalesa moral de qüestionar la connexió que he forjat entre la meva identitat i estar a favor o en contra d'un partit polític o, pitjor, d'una figura redemptora com Donald Trump, o Fidel Castro, o Jair Bolsonaro, o Carles Puigdemont? Seré capaç de ser advocat del diable amb mi mateix i posar en dubte el meu rebuig, per exemple, de Trump o del seu germanet petit Pablo Casado o, ja que hi som, del Brexit o de l'independentisme català? A veure.

Número dos: fer l'esforç tan necessari i tan poc habitual de posar-me a la pell del meu enemic, o rival. Hi ha poques coses de què he malparlat més en públic i en privat que els nord-americans que van votar Trump. Que aquest home sigui un cretí absolut (prejudici que suposo que també hauria de qüestionar) no és tant el problema, segons el meu punt de vista mil vegades repetit, com que hi hagi 60 milions de persones que creguin que és digne de ser president d'un club de boy scouts o, molt més, de la potència més gran del món. Intentar entendre per què ho van fer, sense quedar-me només en la idea que són uns neandertals de molt mal gust, seria útil com a exercici per entendre també Vox i altres clons del fenomen trumpista que estan brotant arreu del món.

Número tres: simplificar. És veritat que això ja ho faig amb una freqüència previsible, però crec que no és mai sobrer dubtar de les explicacions més

saberudes que s'ofereixen de determinats esdeveniments polítics. Per exemple, la victòria electoral de Trump i la del Brexit i la dels règims autoritaris a Europa de l'Est o al Brasil s'atribueixen moltes vegades a forces històriques suposadament inexorables com la globalització o la desigualtat o el dolor de l'home blanc. Res d'això no se li hauria ocorregut a ningú, almenys als Estats Units, si Hillary Clinton hagués vençut Trump a les eleccions del 2016 pel mateix marge escàs amb què Trump la va vèncer a ella. Cal pensar que potser un motiu de més pes pel qual va guanyar "l'elefant taronja", com l'anomena una senadora del seu país, és senzillament que Clinton va ser una pèssima candidata. Infinitament més preparada ella per ocupar la Casa Blanca, sens dubte, però la seva personalitat i la seva trajectòria grinyolaven tant a tanta gent, especialment a molts votants flotants, que els va ser impossible votar per ella. Dubto molt, per cert, que hagi perdut per ser dona. Dubto més que Sandro Rosell continuï en presó preventiva per raons

legítimes o legals, i més encara quan veig que els porcs de La Manada estan en llibertat. Però potser hauria de qüestionar-me tot això també.

Número quatre: no caure en la temptació d'etiquetar tot un conjunt d'éssers humans com si fossin insectes o, en el meu cas, sobre els que van votar pel Brexit, com a hooligans. La imbecilitat més ofensiva amb què he topat aquest

últim any ha estat la tendència de certs nacionalistes espanyols de dir "nazis" als independentistes catalans. Més habitual en més llocs és la tendència, o el reflex, a acusar gent de ser "racista" o "misogin" partint de molt poca informació, o perspectiva. L'anodina sèrie de televisió dels anys noranta Friends va ser acusada per milers de tuitaires a començaments de l'any passat de ser homòfoba i transòfoba. Quines ganes té la gent de sentir-se ofesa!

Número cinc: no ficar-se en embolics innecessaris. Per exemple, no opinar, mai i en cap circumstància (encara que potser ja vaig ficar una poteta sense voler en el paràgraf anterior), sobre el tema transgènere. No ho entenc i no em concerneix. Encara no, almenys. Desitjo pau i felicitat a tothom arreu del món, però hi ha un límit a la quantitat de coses sobre les quals tinc temps i necessitat de pensar o parlar. Sí que penso, en canvi, sobre el fenomen #MeToo, però em proposo de no parlar en públic, i molt menys escriure en un diari, sobre això aquest any. Des de la tempesta que va desencadenar Matt Damon quan va suggerir que existia una diferència entre un copet al cul i una violació he entès que com a home tinc molt a perdre i poc a guanyar entrant en aquest tema.

Número sis: no fer pronòstics. No passa un dia sense que algú en algun lloc del món em preguntí què crec que passarà amb el Brexit. Ni idea. Ni jo ni ningú no ho sap. Però el pitjor de fer un pronòstic d'aquest tipus no és que un no tingui res útil a dir, sinó que un s'hi juga l'orgull. Si l'encertes, bé. Però si t'equivoques, quedes en ridícul, el pitjor que li pot passar a algú amb sang espanyola.

Ah, i un desig per al 2019: que es dugui a terme una reforma radical del sistema judicial espanyol. Ja n'hi ha prou, no?

Servidoras de la comunión y la misión

Este es el lema que sirve de marco y es, a la vez, horizonte del XIX Encuentro de Superiores Mayores y miembros de sus Consejos, reunidas del 2 al 14 de enero, en Sarriá, Barcelona. Las veinticinco hermanas presentes provienen de diecisiete países, representando a sus Organismos (África, Asia Este, Asia Sur, Europa, Latinoamérica y Virgen de Guadalupe) donde las Misioneras Claretianas desarrollan su misión de anunciar el evangelio de Jesús en diferentes partes del mundo y de diversos modos.

La reunión, convocada por el Gobierno General de la Congregación, con Sede en Roma, tiene por objetivo buscar, con espíritu de diálogo y responsable coparticipación, los caminos que Dios y la realidad de nuestro hoy piden a las Misioneras Claretianas, para que su servicio evangelizador sea oportuno y eficaz. Profundizarán en diversos temas como la realidad y los desafíos de los lugares donde están, el discernimiento, el acompañamiento, la sostenibilidad carismática, relacional y económica, la evangelización y sus medios y la formación, entre otros, respondiendo a las llamadas que hoy nos hace la Iglesia en sus caminos de renovación.

Las Religiosas de María Inmaculada Misioneras Claretianas están en Sarriá, Barcelona, desde el año 1926. En esta casa de la calle Mayor de Sarriá, antiguo noviciado, dieron sus primeros pasos en la vida religiosa muchas hermanas que, con un grande espíritu apostólico, a imitación de San Antonio María Claret y la Venerable María Antonia París (fundadores de la congregación), llevaron el anuncio de la buena noticia a otras tierras y fundaron comunidades misioneras en varios de los países donde estamos presentes. Hoy esta casa, es un centro de Espiritualidad, que acoge y atiende a personas y grupos que realizan ejercicios espirituales, retiros para jóvenes, encuentros de grupos parroquiales, reuniones diversas, ofreciendo un espacio adecuado para la reflexión, el silencio y la oración, en definitiva, propiciando el encuentro con Dios.

Damos gracias a Dios por haber sido acogidas en esta casa, tan entrañable para todas las claretianas, y en esta tierra catalana, cuna de nuestros Fundadores.

Ana María Mandrile, Misionera Claretiana

2019: ¿vuelo ciego, rumbo a lo incierto?

Leonardo Boff

<https://www.alainet.org/es/articulo/197371>

Los últimos años han sido muy atormentados en nuestro país, Brasil. Se dio la discutible destitución de la presidenta Dilma Rousseff, las serias acusaciones de corrupción a su sucesor, el presidente Temer, la obra devastadora del Lava-Jato con aplicación rigurosa de lawfare, y la prisión de Lula, el mayor líder popular, mediante un juicio claramente parcial y carente de pruebas materiales, juicio criticado por los más eminentes juristas nacionales y extranjeros.

Fue clamorosa la campaña presidencial marcada por la utilización masiva de las redes sociales con millones de falsas noticias, mentiras y calumnias procedentes de todos los lados. En una orquestación de fuerzas a ser deslindada todavía, se eligió a Jair Bolsonaro, un excapitán del ejército, de extrema derecha, fundamentalista religioso y explícitamente homofóbico. Sus palabras violentas, si se concretan, podrán poner en peligro la democracia y el pacto social, costosamente tejido por la Constitución de 1988. Nunca se había visto en nuestro país una irrupción de odio, de rabia, de bajísimo nivel, en una palabra, de la dimensión oscura y perversa de la cordialidad brasileira, según Sérgio Buarque de Holanda.

En un Estado de Derecho Democrático, una victoria electoral debe ser aceptada por todos, por más críticos que debamos ser hacia las posiciones políticas asumidas.

El candidato vencedor no propuso ningún proyecto global para Brasil. Pronto se reveló realmente falta de preparación para asumir la mayor responsabilidad sobre el destino de un país continental y complejo como el nuestro. Se descargó de este fardo, pasándoselo a sus ministros, muchos de ellos militares. Algunos, civiles, revelan un oscurantismo intelectual palmario, capaz de causar espanto hasta a los extranjeros.

Todo parece indicar que estamos en un vuelo ciego rumbo a lo incierto. Puede suceder cualquier cosa.

¿Qué postura tomar? En primer lugar, hacer una opción comprometida y patriótica por Brasil. Brasil es el todo; los partidos, vencedores o vencidos, son sólo partes. Debemos todos construir el todo para todos.

Frente a Brasil necesitamos olvidar querellas del pasado y mirar adelante y a lo lejos. Debemos sentirnos como peces de la subienda nadando contra la corriente. Incluso así avanzaremos como ellos para producir vida. Como decía J. F. Kennedy en su discurso inaugural de 1963: “ningún desafío está más allá de la capacidad creadora del ser humano”.

Para ser creadores, es importante cultivar la esperanza, como principio que va más allá de la virtud, en el sentido que la prisionera Dilma Rousseff dio: “En la cárcel se espera mucho. Esperar necesariamente significa tener esperanza. Si se pierde la esperanza, el miedo te domina. Yo aprendí a esperar”. Por eso se volvió la persona resistente que conocemos.

Tenemos que hacer nuestra una esperanza afectiva y efectiva de que el gobierno actual, con todas las limitaciones que posee, que no son pocas, salga del vuelo ciego y encuentre el rumbo hacia la disminución de la injusticia social (las clamorosas desigualdades) mediante políticas que beneficien al país a partir de los que más necesitan y que no pueden defenderse por sí mismos. El deber ético primero de un Gobierno es garantizar la vida de los ciudadanos, y después las finanzas, el mercado, la educación, la cultura y la seguridad, todo al servicio de la vida.

Una población empobrecida y enferma jamás abrirá camino al desarrollo humano y social. En este contexto cabe recordar las palabras del libro del Eclesiástico: “Es asesino del prójimo quien le roba los medios de subsistencia; derrama sangre quien priva al asalariado de su salario” (34,26-27). Algunos del gobierno pretenden afectar los salarios y otros derechos.

En el caso de que ocurriese una grave lesión a los derechos fundamentales y al régimen democrático, cabe la formación de un frente amplio y supra-partidario para resistir y obligar a una inflexión en dirección a lo justo y a lo correcto.

Como teólogo hago mío para 2019 el ideal de Edward Neves de Belo Horizonte, un colega también teólogo laico: “cultivar las siguientes posturas del Jesús histórico:

- (1) nutrirse de la intimidad amorosa de Dios;
- (2) regirse por el sueño de Jesús, de un Reino de vida, de amor y de justicia;
- (3) actuar movido por la compasión;
- (4) colocarse al servicio de la dignidad de cada persona, especialmente del excluido;
- (5) liberarse de las tentaciones del tener, del poder y del placer para amar con mayor profundidad y gratuidad”.

Hago votos para todos de un año de felicidad posible en nuestro contexto concreto. Spes contra spem, esperanza contra esperanza.

75 anys de la revista Vida Religiosa dels claretians

La revista Vida Religiosa, dels missioners claretians, va néixer el 1944. Des de llavors i de manera ininterrompuda, acompanya la vida consagrada d'arreu del món. En la seva especialitat, la vida consagrada, és la publicació en castellà amb més difusió: arriba a 90 països i a més de 8.000 comunitats religioses.

Aquest 2019 celebra 75 anys de trajectòria i el projecte vol mostrar l'agraïment a tots els consagrats, per ser font d'inspiració i renovació, i a la congregació de missioners claretians pel compromís d'acompanyar el creixement, la il·luminació i el servei a la vida consagrada.

La direcció de la revista Vida Religiosa creu que la millor manera de celebrar l'aniversari és un Simposi de Teologia que signifiqui un punt d'inflexió en el present i futur de la vida consagrada. Per això ha donat com a títol al Simposi: Present, memòria, avenir. Somnis i dissenys en construcció. Després d'un procés de reflexió i profunda transformació viscut en aquests últims anys, la urgència de la vida consagrada no és tant l'adequació a aquest temps, com la inauguració de nous espais i nous estils de presència caminant enmig del "Sant poble fidel" en paraules del papa Francesc.

La necessitat d'una formació teològica explícita per afrontar aquest temps nou amb lucidesa, obliga a conèixer la història però no quedar-s'hi. El demà està dissenyat, està ja present en la vida de molts consagrats i les seves comunitats, cal descobrir-lo, donar-li visibilitat. Com a font de formació, Vida Religiosa vol contribuir fermament a això. De la mateixa manera, preocupa la desconexió amb la realitat dels joves que en els seus itineraris i recerques han de trobar-se amb les diferents formes de vida consagrada per realitzar la seva vocació. Els espais comunitaris, cridats a ser referent significatiu de vida compartida i del compromís en la transformació social, necessiten també una paraula nova i un compromís inèdit. Finalment, la inspiració i guia d'aquest procés de transformació ha de recolzar-se en un estil d'autoritat i lideratge clarament evangèlic, compromès i contextual.

La revista Vida Religiosa és la degana de les obres que els missioners claretians tenen al servei de la vida consagrada, amb projecció internacional, a Madrid, però no és l'única. Al seu costat, compartint reflexió i compromís, se situen l'Institut Teològic de Vida Religiosa, l'Escola Regina Apostolorum i l'editorial Publicaciones Claretianes. Junts, ofereixen un estil de missió amb els consagrats que pretén ser actual, intercultural, interdisciplinar i intercongregacional.

Simposi de Teologia: 1-3 de març

Aquest dimecres s'ha obert el període d'inscripcions al Simposi de Teologia que se celebrarà de l'1 al 3 de març. Està dirigit a tots els consagrats, particularment a aquells i aquelles que tenen responsabilitat en l'animació, reorganització i transformació dels seus instituts. A tots aquells i aquelles que estiguin inquiets pel seu present i futur com a consagrats; als que estiguin ajudant a la formació i acompanyament de la vida consagrada.

El programa compta amb la participació del cardenal Óscar R. Maradiaga, arquebisbe de Tegucigalpa i coordinador del C6; cardenal Aquilino Bocos, exdirector de la revista Vida Religiosa; Silvio Báez, bisbe Auxiliar de Managua; Santiago Agrelo, arquebisbe de Tànger; Montserrat del Pozo, superiora general de les germanes de la Sagrada Família de Natzaret; Emili Turú, Secretari General de la Unió de Superiors Generals; José Cristo Rey G. Paredes, teòleg i membre de l'equip directiu de Vida Religiosa; José María R. Olaizola, conseller delegat del grup de comunicació Loyola; Nurya Martínez-Gayol, professora de teologia de la U.P. Comillas; José Tolentino de Mendonça, arquebisbe-Bibliotecari de la Santa Seu; Juan María González-Anleo, doctor en ciències polítiques i sociologia i Luis Alberto Gonzalo Díez, director de la revista Vida Religiosa.

FÒRUM DE QÜESTIONS ECONÒMIQUES

FÒRUM DE QÜESTIONS ECONÒMIQUES

Unió de Religiosos de Catalunya

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

TEMA	FÒRUM DE QÜESTIONS ECONÒMIQUES núm. 3 16 gener 2019
Data	16 de juny de 2019, dimecres
Hora	10.30 – 13.00
Lloc	Aula de CSSCC (Centres Sòcio-Sanitaris Catòlics de Catalunya) Plaça Urquinaona 11, 3-2. Barcelona.
Assistents	Administradors/es generals i provincials i/o persones amb responsabilitats econòmiques en aquests àmbits El P. Màxim Muñoz, president, i el G. Lluís Serra, secretari general de l'URC
Finalitat	Mantenir en el marc de l'URC entre els participants un espai d'intercanvi i diàleg sobre temes econòmics d'interès (inter)congregacional.
Ordre del dia	1. Pregària 2. Salutació i objectius d'aquesta sessió del fòrum 3. Tema 1: FIARE banca ètica. Joana Gómez, coordinadora de la delegació de Barcelona 4. Tema 2: Llei de centres de culte. Immatriculacions. Antoni Matabosch, delegació d'Economia de l'arquebisbat de Barcelona 5. Tema 3: preguntes sobre la Llei europea de protecció de dades 6. Espai obert de qüestions plantejades pels participants
Confirmació	Confirmeu l'assistència a l'URC, abans del 14 de gener inclòs, dilluns, exclusivament a través del correu electrònic: urc.info@gmail.com o trucant de dilluns a divendres, de 09.30 a 13.00 al número 933 024 367, comunicant el nom i cognoms, la institució que representen, la responsabilitat i l'adreça electrònica,

« Conflictes? El perdó: l'art de la sanació »

Jornada de Formació Permanent

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquiona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

La Unió de Religiosos de Catalunya us anuncia la propera jornada de formació permanent de l'URC-CEVRE. Atès que creiem que la conferència pot ser del vostre interès, ens plau fer-vos arribar aquesta informació.

« Conflictes? El perdó: l'art de la sanació »

En un món necessitat de guarició, de relacions harmòniques i fluides proposem endinsar-nos en el perdó, com a mitjà de sanació personal i col·lectiva, per tal de poder desenvolupar-nos des de dins i créixer.

Al voltant d'unes reflexions teòriques i de la mà de la psicologia desemascararem falses concepcions del perdó, aprofundirem les 10 fases del procés i realitzarem alguna dinàmica per tal d'endinsar-nos i desenvolupar, en el propi interior, el procés del perdó..

a càrrec de

Maite Valls Martí

Maite Valls Martí és religiosa de Jesús-Maria. Psicòloga, Psicoterapeuta i Mestra. Màster en Psicologia clínica i Psicoteràpia per la Universitat Ramon Llull. Especialista universitari en organització i pràctica de l'educació (Especialista d'orientació educativa) a la Universitat Pontifícia Comillas de Madrid.

Professora del postgrau d'Acompanyament Espiritual i del Màster d'Espiritualitat Transcultural de la Fundació Vidal i Barraquer. Professora de Teologia Espiritual de l'ISCREB. Professora de la URC formació inicial. Membre del Patronat de la Fundació Vidal i Barraquer. Membre de la AIEMPR (Associació Internacional d'Estudis Mèdics, Psicològics i Religiosos)

Participa en: Grup de recerca Psicologia, espiritualitat i religions: Psicopatologia i Salut Mental, de la Fundació Vidal i Barraquer; Seminari d'Aprofundiment en Psicologia, Neurociència i Espiritualitat de la Fundació Vidal i Barraquer; Seminari en el CETR. Participa en un grup on es comparteix l'experiència espiritual des de diferents tradicions religioses. Viu en una comunitat en dos seus que és centre d'acollida per a nens i nenes de 4 a 18 anys. I la comunitat col·labora en la Xarxa d'Hospitalitat de Migra Studium. Combina les teràpies psicològiques, amb l'acompanyament espiritual, la docència i la formació psicològica i espiritual a través de seminaris i tallers. Acompanya i imparteix Exercicis Espirituals de Sant Ignasi.

Data: 9 de febrer de 2019, dissabte. Hora: 9.45-13.30

Lloc: Salesianes - Col·legi Santa Dorotea (Passeig Sant Joan Bosco, 24 - Barcelona).

Pas 1 - Inscripcions: UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA. Correu electrònic: urc.info@gmail.com

Tot indicant el nom i cognoms de la persones o persones participants i la institució a la que pertanyen.

Pas 2 - Pagament 10 €: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

IBAN: ES 37 2100 3040 0622 0034 0826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres MV**

Mestres i responsables de la formació inicial

CEVRE

MESTRES I RESPONSABLES DE LA FORMACIÓ INICIAL

2

Unió de Religiosos de Catalunya • Curs 2014-2015

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Reunió	2/2018-2019
Data	14 de gener de 2019, dilluns
Hora	1/4 de 5 de la tarda (16.15 h.)
Lloc	Seu de l'URC – Plaça Urquinaona 11, 3-2. Barcelona.
Convocats	Mestres de noviciat i responsables de la formació inicial G. Lluís Serra (marista, director del CEVRE)
Ordre del dia	1. Pregària inicial 2. Tema de la reflexió: Reptes formatius per integrar l'espiritualitat de la vivència dels consells evangèlics i les bases antropològiques. Exposició: Lluís Serra Llansana Diàleg 3. Aspectes del programa i de l'organització 4. Data de la propera reunió 5. Torn obert de paraula
Confirmació	Si us plau, confirmeu l'assistència trucant a l'URC o a través de correu electrònic.

Humor

"Dissabtes al Clot", un nou espai per a pensar, pregar i compartir

Una de les celebracions a la Comunitat Cristiana Sant Pere Claver del Clot

La comunitat cristiana Sant Pere Claver del Clot és una comunitat molt activa. Aplega i dinamitza un gran nombre d'iniciatives, pastorals i socials: catequesi, esplai, grups de joves, de gospel, projectes solidaris... El moment de trobada i celebratiu per tots aquests grups i activitats és l'Eucaristia dels dissabtes a les 19:30h.

És una comunitat que, junt amb l'escola Jesuïtes El Clot, forma part d'un mateix projecte de presència educativa i pastoral de la Companyia de Jesús al barri del Clot i que té el seu origen a la Congregació Mariana, als inicis del segle XX. "És una comunitat oberta al barri i a la ciutat", ens explica Pere Borràs, actualment superior de la comunitat de jesuïtes del Clot i delegat de la Plataforma Apostòlica (PAL) de la Companyia de Jesús a la zona.

Ara, la comunitat és a punt d'estrenar un nou projecte, els "dissabtes al Clot", que es presenten com "un espai per a pensar, pregar i compartir", que tindrà lloc la tarda del dissabte, abans de l'Eucaristia. Es tracta, segons Pere Borràs, d'una iniciativa que "sorgeix de la necessitat de tenir un temps i un espai de formació espiritual, que fa falta a les comunitats cristianes". Però no ens hem d'imaginar purament unes xerrades formatives, sinó que la proposta parteix de la voluntat de crear un espai de vivència i participació.

De moment s'han programat ja cinc xerrades fins el mes de maig, sobre temàtiques que toquen a l'experiència i l'espiritualitat. "És possible creure en Déu avui?" interpel·la Albert Florensa, professor de filosofia i ètica, en la primera trobada, el 19 de gener. també s'abordaran qüestions com el silenci, la figura de Maria de Natzaret o la pregària a través de la dansa, amb experts com Xavier Melloni, Francesc Riera, Núria Caum o Dolors Parellada.

La iniciativa, insisteix Pere Borràs, és oberta a tothom, sigui o no de la comunitat i del barri, i no cal cap tipus d'inscripció prèvia. La comunitat té la seva seu al carrer València, 680, a l'escola Jesuïtes El Clot.

Podeu descarregar la programació de xerrades de "Dissabtes al Clot" [en aquest enllaç](#).

PREN-NE NOTA

**ACTES, ACTIVITATS, CURSOS, SEMINARIS, INFORMACIONS,
CONFERÈNCIES, EXERCICIS, PRESENTACIONS...**

III Jornada de formación y reflexión sobre “Proyectos Intercongregacionales”

Madrid, 14 de diciembre de 2018 (IVICON).- El 24 de enero de 2019 tendrá lugar la III Jornada de formación y reflexión sobre los “Proyectos Intercongregacionales” organizada por el Área de Justicia y Solidaridad- Social.

Una vez más esta Jornada nace con el deseo de ser un cauce para seguir compartiendo, animando y fomentando uniones en este campo de lo intercongregacional en el ámbito social.

Queremos que sea una Jornada que nos sirva para la reflexión y la formación con algunos temas que pensamos pueden ser del interés de todos. También dedicaremos tiempo a adentrarnos más en el conocimiento de alguna experiencia y a compartir.

Estas Jornadas tendrán lugar de 10:30 a 18:00 horas en la Residencia del Amor de Dios, en la calle Asura 90 de Madrid.

Para más información escribe a: sec.jys@confer.es

XLVIII Jornadas Nacionales de Pastoral Juvenil Vocacional

“Ocuparse de los jóvenes no es una tarea facultativa para la Iglesia, más bien es una parte sustancial de su vocación y de su misión en la Historia. Esta es la esencia del ámbito específico del Sínodo: como el Señor Jesús caminó con los discípulos de Emaús (Cfr. Lc 24,13-35), también la Iglesia está invitada a acompañar a todos los jóvenes, sin excluir a ninguno, hacia la alegría del amor” (Instrumentum Laboris para el Sínodo de los Obispos de 2018, 1).

El Sínodo sobre los jóvenes, con la mirada puesta en ellos, ha querido pensar a fondo cómo acompañarles en el gozo del seguimiento del Señor Jesús, para que puedan llegar a concretar la llamada universal a la santidad que todos compartimos.

En las XLVIII Jornadas de Pastoral Juvenil Vocacional (PJV) de CONFER queremos unirnos al proceso sinodal iniciado en 2017 sobre “Los jóvenes, la fe y el discernimiento vocacional”, que ha incluido una preparación participativa, a la escucha de los jóvenes de todo el mundo, y un desarrollo lleno de aportaciones interesantes.

Las Jornadas se celebran en el momento post sinodal, un tiempo de gracia para acoger todo lo orado, compartido y reflexionado en este proceso, y para preguntarnos con responsabilidad: Y AHORA, ¿QUÉ? Confiamos en poder ayudar a seguir acogiendo los

caminos abiertos en el Sínodo de los jóvenes para la PJV. Contamos contigo para dar los pasos que el Espíritu del Resucitado nos vaya inspirando como Iglesia, en esta ruta post sinodal.

Programa:

VIERNES 8 -TARDE-

15:30 Entrega de material

16:30 Apertura

Oración: grupo Taizeando

Saludo y presentación de las Jornadas

17:15 Cuéntame: ¿Qué se vivió en el Sínodo de los Jóvenes?

Luces del Sínodo para nuestro contexto eclesial

Mons. Carlos Escribano, obispo de Calahorra y La Calzada-Logroño. Padre sinodal
Diálogo

18:30 Café – Descanso

19: 00 Escuchándonos: Diálogo entre un obispo y tres jóvenes

Los jóvenes dialogan con Mons. Carlos Escribano

SÁBADO 9 -MAÑANA-

10:00 Oración

Grupo Taizeando

10:30 El proceso sinodal: ¿Una escuela para la Pastoral Juvenil Vocacional?

Retos del Sínodo para la Iglesia Universal

Rossano Sala, sdb, Secretario especial para el Sínodo

Diálogo

11:45 Café – Descanso

12:15 De la sorpresa a la renovada pasión: Mis vivencias sinodales

Mª Luisa Berzosa, fi, experta sinodal

Diálogo

*A las 9:15, Eucaristía en la capilla del Colegio

SÁBADO 9 -TARDE-

16:00 De lo virtual a lo presencial

Del encuentro digital al acompañamiento personal

Moderadora: Silvia Rozas, fi

17:30 Café – Descanso

18:00 Cuando yo era joven: Jóvenes con fe, adultos creyentes

Presenta: José Beltrán

19:30 Música en clave oracional

DOMINGO 10 -MAÑANA-

10:00 Eucaristía: Preside Mons. Antonio Vadell, obispo auxiliar de Barcelona

Animan: Teresianas de Ossó

11:00 Y ahora, ¿qué?: Pistas para la PJV en el post-sínodo de los jóvenes

Mons. Antonio Vadell

Diálogo

12:15 EMAÚS: escuchar, interpretar y elegir

Recreación juvenil del relato de Emaús.

Grupo de teatro AMOREVO, Salesianos, Paseo de Extremadura

Lugar
Colegio Nuestra Señora del Recuerdo
Pza: Duque de Pastrana, 5
28036 Madrid
Metro: 19 - Duque de Pastrana
Buses: 14, 70, 107, 129

Comida (opcional)
El sábado 8 de febrero, en el colegio
Información y reservas:
✉ reservasgrupocumbre@gmail.com
☎ 616 80 92 12
Fecha límite de reserva: Lunes 4 de febrero

Precio menú: 10€

Inscripción
(rellenar hoja aparte)
☎ 91 519 36 35 Ext. 117
✉ sec.pjv@confer.es
🌐 www.confer.es

Jornadas sobre “Autonomía y Dependencia: estrategias rehabilitadoras”

Jornadas de Vida Religiosa y Salud

Los días 12 y 13 de febrero tendrán lugar las jornadas sobre “Autonomía Dependencia: estrategias rehabilitadoras”

Objetivos

- Conocer el concepto de Autonomía y Dependencia y los tipos de Dependencia.
- Identificar las necesidades arquitectónicas y funcionales que se requieren para un mejor cuidado de nuestros mayores. Recursos necesarios.
- Descubrir las estrategias rehabilitadoras para prevenir o disminuir la dependencia.
- Beneficios de la terapia Ocupacional.

Martes 12 - Mañana

09:00 Entrega de carpetas

09:30 Autonomía y Dependencia

Pablo Plaza Zamora. DUE Especialidad Salud Mental. Director de Enfermería. Centro San Juan de Dios Ciempozuelos y Ntra. Sra. de La Paz de Madrid.

11:30 Descanso

12:00 Modelos de Cuidado. D.U. Enfermería

Miguel Ángel Valdepeñas Isidro. DUE Especialidad Salud Mental.

Coordinador de Enfermería del Centro San Juan de Dios de Ciempozuelos (Madrid).

Martes 12 - Tarde

16:00 Taller 1: Comunicación Efectiva

17:00 Taller 2: Entorno Seguro

18:00 Fin de la jornada

Miércoles 13 - Mañana

9:00 Ley de Dependencia

Dña. Victoria Íñigo Prieto. Diplomada en Trabajo Social y enfermería. Trabajadora Social en el Centro San Juan de Dios de Ciempozuelos.

11:30 Descanso

12:00 Fisioterapia, Animación y Terapia Ocupacional

D. Francisco Santomé Martínez. Fisioterapeuta. Responsable de Fisioterapia Comité Paralímpico Español. Docente en el Grado de Fisioterapia Universidad de Comillas.

Miércoles 13 - Tarde

16:00 Taller: Soluciones Prácticas de movilidad del paciente, autocuidados y trabajo propioceptivo

18:00 Fin de la jornada

Centenari de la Institució Teresiana a Barcelona.

100 anys
Institució Teresiana
a Catalunya

La Institució Teresiana es complau en
invitar-vos a l'acte inaugural de la celebració
dels cent anys de presència a Catalunya.

Divendres, 11 de gener 2019 a les 18,30h

CCCB Centre de Cultura Contemporània de Barcelona
Auditori
c/ Montalegre 5, Barcelona

it

Institució Teresiana Catalunya. Tf: 93 352 8222
itcatalunya@gmail.com · www.institucioteresiana.cat

Al curs 1918-19,
al carrer Ample, al costat de
la Basílica de
la Mare de Déu de la Mercè,
es va iniciar la presència
de la Institució Teresiana
a Barcelona.

INTERVINDRAN

Margarita Bartolomé Pina

Una Acadèmia singular: un estil de vida i de presència

Carmina Gómez Pérez

L'horitzó d'una Acció Socio-Cultural

Mª Dolores Valencia Gracia

Una comunitat educativa amb vocació transformadora

Tertúlia cultural

dissabte 19 gener.
a les 17,30 h.

C/València 244, 4rt pis

mes informació:
www.centrepasatge.org/fòrum-d-actualitat-1/

Veritat i mentida en els mitjans de comunicació social

Quines finalitats busquen les fake news (falses notícies)?
Per què avui es parla tant de postveritat i quin és el seu
significat? Quin profit en treuen els creadors o difusors
d'aquestes falsedats? Tenen conseqüències per a la
nostra vida social i personal? Com ens afecten a la nostra
manera de pensar i quins sentiments ens desvetllen.
Criteris per distingir la veritat de la mentida. Estudi de
casos. El preu de la mentida.

a càrrec: Lluís Serra

Psicòleg, teòleg i filòsof.
Germà marista.

Consell de laics: trobada fraterna, recés, conferència, pregària de Taizé

Lloc: Pompeia Grups Riera de Sant Miquel 1 bis Barcelona Entrada Lliure	ORGANITZA CONSELL DE LAICS Caputxins de Catalunya conselldeilaics@caputxins.cat www.caputxins.cat	Els Joves i la vida cristiana TROBADA FRATERNA 12 de gener de 2019
---	---	--

Es parla molt dels “joves” com si fos un grup homogeni i monocolor. Els joves són múltiples, i múltiple és també la seva relació amb el Cristianisme.

En ocasió del tema del recent Sínode sobre “Els joves, la fe i el discerniment vocacional”, hem volgut conèixer de primera mà les experiències i els anhels dels “nostres joves”. Per això hem proposat una ampla taula rodona on ens ho puguin explicar joves de les nostres comunitats.

Per centrar el tema, hem demanat a Mn. Bruno Bérchez, Delegat de Joventut del Bisbat de Barcelona, que ens faci la ponència inicial.

Enguany fa 15 anys de les nostres trobades fraternes. Ens ha semblat que fora bo fer-ne memòria a través d’una exposició i d’una xerrada on puguem recordar què hem après i què hem viscut al llarg de tots aquests anys.

També podrem veure el documental que s’ha fet en ocasió dels 400 anys del convent d’Arenys de Mar, on es presenta, de forma simpàtica i en llenguatge actual, la forma de vida dels frares caputxins.

ELS JOVES I LA VIDA CRISTIANA

10:00 h	Pregària
10:15 h	Ponència: “Good new o fake new? És Jesús una bona notícia pels nadius digitals?”, a càrrec de Bruno Bérchez
11:00 h	Descans
11:30 h	Taula Rodona: Marta Hosta i Laia Carbonell (PACCS, Sarrià) Moisés Martí (Taizé, Pompeia) Àlex Romero (Postulant Caputxins) Sílvia Ruza i Héctor de Arriba (Joves Arenys)
12:45 h	15 anys de les Trobades Fraternes: Què hem après?, què hem descobert?, com ens han enriquit?, a càrrec de Josep Manuel Vallejo
13:15 h	Eucaristia a la Cripta
14:15 h	Dinar Cal avisar la Sra. Lúcia Tel. 93 416 18 12 (de dilluns a divendres de 16 h a 19:30 h). Preu: 12 €
16:00 h	Documental “Caputxins, 400 anys a Arenys”
17:00 h	Recital de música: Gna. Mónica (Maria Immaculada) i Carla Costa (Carismàtics Bonanova)

En ocasió del tema del recent Sínode sobre “Els joves, la fe i el discerniment vocacional”, hem volgut conèixer de primera mà les experiències i els anhels dels “nostres joves”. Per això hem proposat una ampla taula rodona on ens ho puguin explicar joves de les nostres comunitats de PACCS (Sarrià), de Taizé (Pompeia), i d’Arenys. Per centrar el tema, Mn. Bruno Bérchez, Delegat de Joventut del Bisbat de Barcelona, farà la ponència inicial.

Enguany fa 15 anys de les nostres trobades fraternes. Ens ha semblat que fora bo fer-ne memòria a través d’una exposició i d’una xerrada on puguem recordar què hem après i què hem viscut al llarg de tots aquests anys.

Després de l'Eucaristia i el dinar compartit, podrem veure el documental que s'ha fet en ocasió dels 400 anys del convent d'Arenys de Mar, on es presenta, de forma simpàtica i en llenguatge actual, la forma de vida dels frares caputxins. I acabarem la Trobada amb un recital de música.

Aquesta trobada vol ser un espai per reflexionar, pregar, compartir i convida entre les persones de les diferents Fraternitats Caputxines.

**Recés a Sant Martí
del Montnegre**

**Cap de
setmana del
19 i 20 de
gener**

**A càrrec de:
Fra Josep Manuel Vallejo**

Per a més informació i inscripcions:
conselldeiaics@caputxins.cat

Charles Péguy

**Dijous
17 de
gener
a les 20h.**

**A càrrec
d'Ignasi Mundet**

Carrer Riera de Sant Miquel 1, bis. Entrada lliure

**Pregària Contemplativa
amb cants de Taizé**

**Divendres
25 de gener a les 20h.
A la cripta de Pompeia**

Entrant per la porta esquerra de l'església
Diagonal 450
Entrada lliure

Monestir de Sant Pere de les Puel·les

Audició gregoriana	Audició <i>Spiritus Domini</i> Organitza Saf, Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines Cartell [clic]	diumenge 13 de gener a les 6 de la tarda
Dansa contemplativa	Dances senzilles que ens obren el cor i ens fan sentir presents en el present, ara i aquí	dimecres 16 de gener de 8 a 9 del vespre
Visita guiada al monestir	Vols conèixer més el monestir? amb la gna. Conxa Adell organitza Amigues i Amics de la Comunitat del Monestir de Sant Pere de les Puel·les Cal inscripció prèvia Més informació [clic]	dissabte, 19 de gener a les 11.30
Espai Contrapunt Musical	Audició crítica en directe amb el Cor Lerània	dissabte, 26 de gener a les 5 de la tarda
La Regla de Sant Benet, una eina actual	La Regla de Sant Benet i la família organitza Amigues i Amics de la Comunitat del Monestir de Sant Pere de les Puel·les Cal inscripció prèvia Cartell [clic] Més informació [clic]	diumenge, 27 de gener
Recés Silenci contemplatiu	Espai de meditació segons el mètode de Franz Jalics acompanyat per Glòria Andrés i Rosa Suriñac	del divendres 1 al diumenge 3 de febrer
Taller de Cal·ligrafia	Iniciació a la lletra gòtica amb la gna. Conxa Adell Cal inscripció prèvia Més informació [clic]	dissabte 9 de febrer de les 9.45 del matí a les 6 de la tarda

Monestir de Sant Pere de les Puel·les
Anglí, 55. Barcelona. Tel. 932038915
www.benedictinessantperepuelles.cat

Ruta Franciscana 2019

Ruta franciscana 2019. Del 29 de julio al 5 de agosto, visitando Roma, Assís y lugares franciscanos. Organiza: Comisaría de Tierra Santa de los frailes franciscanos (c/ Santaló 80, t. 932 022 757 - 932 092 090). Plazas limitadas.

Nuevo ciclo de cinefóruns en Barcelona

CinemaNet, en colaboración con el **Club de Roma** y la **Obra Social La Caixa**, va a realizar en el primer trimestre de 2019 un ciclo de cinefóruns y debates dedicado a **“Migraciones y Refugio: Entre el rechazo y la esperanza”**.

Este tendrá lugar en el **Palau Macaya de Barcelona** (Passeig de Sant Joan 108). Serán seis sesiones, todas en horario de viernes por la tarde en los días 11 y 25 de enero, 8 y 22 de febrero, y 15 y 29 de marzo. Empezarán a las 18:00 horas.

La primera sesión tendrá lugar el día 11 de enero de 2019 y se proyectará la película [Las uvas de la ira](#), de **John Ford**. Es una película clásica, con gran fuerza y realismo, que muestra la dureza de la vida de las personas obligadas por las circunstancias a salir de su tierra para abrirse camino en otras tierras.

La película será presentada por **Daniel Arasa**, director de CinemaNet, que dialogará en el coloquio con **Jaume Lanaspa**, presidente de la Oficina del Club de Roma en Barcelona y representante de la Fundación “La Caixa” en la Organización Internacional de Migraciones (OIM).

La entrada es libre y gratuita pero hace falta inscribirse a través del link que sigue: [MIGRACIONES Y REFUGIO](#)

Es la única forma de inscripción. Si alguien tuviera algún problema a duda al hacerlo, contactar con el Palau Macaya (tel. 934 579 531) preguntando por **Marta Taltavull**.

Las inscripciones pueden realizarse para unas sesiones determinadas, o para todo el ciclo. Más información [en la web del Palau Macaya](#).

Próximas sesiones del ciclo *Migraciones y Refugio*

En las sesiones posteriores se proyectarán películas como [El odio](#), [Gran Torino](#), [14 kilómetros](#), [Le Havre](#) o [La buena mentira](#), que serán presentadas en todos los casos por el director de **CinemaNet**, **Daniel Arasa**, y comentadas por personas relevantes del mundo social conocedores de la problemática de los refugiados y las migraciones.

Fundació Joan Maragall: Avanç de programació 2n semestre

PUBLICACIONS

Llibres Col·lecció "Cristianisme i cultura" (en coedició amb Viena Edicions)

- 92 El cos de l'esperit. Sobre la culturització de l'herència cristiana
Ferran SÁEZ MATEU (Aula Joan Maragall 2018)
- 93 Vosté i George Orwell. Sobre l'humanisme de George Orwell i la condició de l'home corrent
Oriol QUINTANA RUBIO (Premi Joan Maragall 2018)
- 94 Entre el tron i l'altar. Política i religió a la Catalunya contemporània
Jaume DANTÍ (Coord.)

Col·lecció "Quaderns de la Fundació Joan Maragall" (en coedició amb l'Editorial Claret)

- 119 Conversió ecològica integral: una resposta cristiana al greu problema del canvi climàtic
Lluís TORCAL

Qüestions de Vida Cristiana (en coedició amb Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

Els propers monogràfics estaran dedicats a Lluís Duch, al món interior i a la reconciliació.

El tema de cada monogràfic és elegit pel Consell de Redacció i el Patronat de la Fundació.

NOTA: LAIET PATROCINI DE LA FACULTAT Eclesiàstica de Filosofia DE CATALUNYA I DE LA FACULTAT DE TEOLÒGIA DE CATALUNYA

Creada per l'Arquebisbat de Barcelona, la FJM compta amb el seu suport de les institucions següents:
**Generalitat de Catalunya,
Direcció General d'Afers Religiosos,
Ajuntament de Barcelona,
Diputació de Barcelona,
Fundació "la Caixa".**

Secretaria de la Fundació

Per a qualsevol aclariment podeu dirigir-vos a la Secretaria.
Telèfon +34 93 488 08 88

Horari:

Dilluns i dimecres de 10 h a 14 h i de 16 h a 20 h
Dimarts i dijous de 10 h a 14 h i de 16 h a 18 h
Divendres de 10 h a 14 h

Envieu-nos el vostre e-mail per rebre informació:
fjm@fundaciojoanmaragall.org
Us convidem a visitar el web de la Fundació:
www.fundaciojoanmaragall.org
Subscriu-vos al newsletter:
www.fundaciojoanmaragall.org/newsletter
I a seguir-nos a les xarxes socials:

Las SUBVENCIONES de los centros públicos relacionados el don NO COMPLETEN el PRESUPUESTO de la Fundación

Per porre endavant la nostra tasca, NEECESTEAM més que mai els DONATIVES dels Propietaris porras

La VOSTRA AJUDA està molt BENVINGUDA.

AVANÇ DE
PROGRAMACIÓ
CURS 2018/2019

ACTIVITATS
2n SEMESTRE

fjm
FUNDACIÓ JOAN MARAGALL
CRISTIANISME I CULTURA

ACTIVITATS DEL SEGON SEMESTRE

Actualitat cultural i religiosa del mes

- 21 de gener
Milagros PÉREZ OLIVA, periodista d'El País
 - 18 de febrer
Joan SAFONT, periodista, responsable del diari cultural La Llança (www.elanlacultural.cat)
 - 18 de març
Teresa BERMÚDEZ, responsable d'actuació de Caritas
- Sessió moderada per Óscar BARDALLÍ,
Auditori de la Fundació Joan Maragall, 19h.
Entrada lliure

Presentació

CRISTIANS, TANMAITEIX

De Josep GIL
A càrrec de Salvador PIÉ, Iurii GIORDANO i Josep GIL
Auditori de la Fundació Joan Maragall
Dijous, 24 de gener de 2019 a les 19h.
Entrada lliure

Taller de lectura

Dilluns 28 de gener, 25 de febrer, 11 de març, 8 d'abril,
20 de maig i 17 de juny de 2019

MARTIN HEIDEGGER

A càrrec d'Ignasi BOADA

En continuació amb el nou model d'activitat que hem iniciat aquest curs, el "Taller de Lectura" -pensat per un nombre mínim de 15 assistents-, volen presentar-vos aquest taller filosòfic per ajudar a la lectura de Martin Heidegger.

Fundació Joan Maragall
Inscripció: www.fundaciojoanmaragall.org

Taula rodona

VIDAL I BARRAQUER, EN EL 150è ANIVERSARI DEL SEU NAIXEMENT

Gener de 2019, 19h.
Auditori de la Fundació Joan Maragall
Entrada lliure

Preparant-vos rebreu més informació sobre aquesta activitat.

Cicle de conferències

6 i 20 de febrer de 2019, 19h.

LA CREACIÓ: DEL VERTIGEN CÒSMIC A LA JUSTÍCIA SOCIAL

A càrrec de David JOU
Auditori de la Facultat de Comunicació Blanquerna (Vallbona, 12 - Barcelona)

Entrada lliure prèvia inscripció:
www.fundaciojoanmaragall.org
Telèfon: 93 488 08 88

Presentació

EL COS DE L'ESPERIT. SOBRE LA CULTURITZACIÓ DE L'HERÈNCIA CRISTIANA

De Ferran SÁEZ MATEU

Aula Joan Maragall 2018

Febrer de 2019, 19h.

Preparant-vos rebreu més informació sobre aquesta activitat.

Cicle de conferències Política i religió VII

20, 27 de març, 3 i 10 d'abril de 2019, 19h.

DE L'ESTAT CONFESSIÓ A L'ESTAT LAIC

Coordinator: Jaume DANTÍ (Universitat de Barcelona)

- Dimecres 20 de març de 2019
La confrontació occident-orient (S. XI-XIII)
Dr. Josep HERNÁNDEZ (Universitat de Barcelona)
- Dimecres 27 de març de 2019
L'expansió territorial de la monarquia hispànica al segle XVI
Dr. Xavier BARÓ (Universitat Internacional de Catalunya)
- Dimecres 3 d'abril de 2019
L'expansió europea a l'Àsia
Dr. Diego SOLA (Universitat de Barcelona)
- Dimecres 10 d'abril de 2019
Geopolítica i religió en el món modern (1950-2018)
Dr. Antoni SEGURA (Universitat de Barcelona)

Sala Gran de la Facultat de Geografia i Història (UB)
(Montalegre, 12 - Barcelona)
Entrada lliure

Activitat Organitzada per la Fundació Joan Maragall, el CEH i les seccions d'Història Medieval i Moderna i d'Història Contemporània de la UB.

Cicle de conferències

Dijous 2, 9 i 16 i 23 de maig de 2019

EL COMPROMÍS

Preparant-vos rebreu més informació sobre el programa i les inscripcions.

Conferència

Dimarts 4 de juny de 2019, 19h.

LA FE EN TEMPS D'INCERTESA

A càrrec de Timothy RADCLIFFE

Auditori de la Facultat de Comunicació Blanquerna (Vallbona, 6 - Barcelona)

Entrada lliure prèvia inscripció:
www.fundaciojoanmaragall.org
Telèfon: 93 488 08 88

Col·laboració amb l'I-REL

A Lleida,

- Cicle de conferències
LA CONVIVÈNCIA
- Seminari
EL PROCÉS A CATALUNYA

Informació:
irel@relpolis.com
Telèfon: 93 28 15 38

AJUTS A LA FORMACIÓ

Una de les finalitats de la Fundació Joan Maragall és facilitar vocacions de joves cristians que vulguin treballar en el camp del diàleg entre la fe cristiana i qualsevol dels àmbits de la cultura (tant en el camp de les ciències experimentals com en el de les ciències socials o de les humanitats), i ajudar-los a formar-se intel·lectualment.

La convocatòria per al curs 2018-2019 es farà al mes de gener i es podran presentar els projectes fins al 23 de maig de 2019.

Amb els nostres desigs de Pau i Fraternitat per al nou any que encetem

Amb aquest primer FECC Informa del nou any, us volem transmetre el nostre desig de Pau i Fraternitat. Recollint la 'carta als reis' del Cardenal Arquebisbe de Barcelona, i president de la FECC, Joan Josep Omella, aquest any demanem "pau recuperant un fragment del missatge del papa Francesc amb motiu de la 52 a Jornada Mundial de la Pau, que se celebrà el primer dia de gener. En el missatge d'enguany, el Papa ens recorda que tots estem cridats a portar i anunciar la pau com a bona notícia d'un futur on cada persona sigui respectada en la seva dignitat i els seus drets". I també desitgem viure aquest nou any amb fraternitat. Com diu el cardenal, "viure en fraternitat és cosa de tots. Us demano, doncs, que siguem més prudents amb els missatges que fem arribar a la gent. Evitem les expressions incendiàries i fomentem un llenguatge que afavoreixi el diàleg. Tots nosaltres podem i hem de ser promotors de comprensió, de diàleg i de cooperació en la tasca d'humanització de la societat". Tant de bo que aquests desigs de pau i fraternitat es facin realitat, amb l'ajuda del Senyor, aquest any que acabem d'iniciar.

TV3 SIGNES DELS TEMPS: Habitatges socials a Lleida

Diumenge 13 de gener del 2019

Habitatges socials a Lleida

Diuen que la crisi s'ha acabat, però cada dia hi ha persones que perden la feina o són desnonades de casa seva. L'any 2015, el bisbat de Lleida va inaugurar les Llars del Seminari, un projecte per acollir famílies sense habitatge. Dinou famílies viuen en aquests pisos socials de l'Església lleidatana. "Signes dels temps" entrevista Inma Abadías i Carles Sanmartín, directora i president de les Llars del Seminari. La conversa s'ha gravat als locals de l'empresa ecològica Missatgeria amb cor.

Horari d'emissió:
 TV3, diumenge, a les 10.30
www.tv3.cat/signesdelstemp
www.facebook.com/signesdelstemp
www.twitter.com/signesdelstemp

Calendari URC - CEVRE | Curs 2018 - 2019

2019			
			GENER
14	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial Trimestre 2 Reunió de responsables de formació inicial	
15	dm	Junta directiva de l'URC	
16	dc	Fòrum de qüestions econòmiques	
18	dv	Octavari per a la Unitat dels Cristians (18-25)	
21	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
28	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC Director del CEVRE	sec.urc@confer.es sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE Dilluns a divendres: 09.30 – 13.30	urc.info@gmail.com
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@URC_Catalunya
Telèfon	933 024 367	

UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 Secretari general:
sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com <http://www.urc.cat>